

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 353-1992

Fq.Con.núm. 33/27

VI legislatura

Any 2004

Núm. 6

**Presidència
de l'Honorable Sr. Antoni Pastor i Cabrer**

Sessió celebrada dia 19 de febrer del 2004

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

COMPAREIXENÇA RGE núm. 290/04, sol·licitada pel Govern de les Illes Balears, de l'Hble. Sr. Conseller d'Educació i Cultura, per tal d'informar sobre les properes mesures del Govern en l'ensenyament de la llengua.

78

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, començarem la sessió d'avui.

I en primer lloc els demanaria si es produeixen substitucions?

EL SR. JEREZ I JUAN:

Sí Sr. President, Miquel Jerez substitueix Joan Font.

LA SRA. VINENT I BARCELÓ:

Assumpta Vinent substitueix Gaspar Oliver.

EL SR. TADEO I FLORIT

Jaume Tadeo substitueix Carme Feliu.

Compareixença RGE núm. 290/04, sol·licitada pel Govern de les Illes Balears, de l'Hble. Sr. Conseller d'Educació i Cultura, per tal d'informar sobre les properes mesures del Govern en l'ensenyament de la llengua.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a l'únic punt de l'ordre del dia d'avui i que consisteix en la compareixença de l'Hble. Conseller d'Educació i Cultura sol·licitada pel Govern de les Illes Balears, mitjançant escrit RGE núm. 290/04 per tal de poder explicar les properes mesures del Govern de les Illes Balears en l'ensenyament de llengua. Assisteix l'Hble. Sr. Francesc Fiol i Amengual, Conseller d'Educació i Cultura, acompanyat pel Director General d'Administració Educativa i Inspecció i el seu Cap de Gabinet. Té la paraula el Sr. Conseller per tal de fer l'exposició oral sense limitació de temps.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Moltes gràcies, Sr. President. És per a mi, com sempre, una satisfacció venir en aquest Parlament a intentar donar compte i explicar quines són les mesures que impulsa el Govern, en concret el departament que jo dirigeix en aquests moments i més concretament respecte a qüestions de política lingüística. Es va donar la circumstància que a un debat relativament recent en el plenari d'aquest Parlament, arrel d'una moció subsegüent a una interpel·lació antiga, es va substanciar en part aquest debat i es va parlar en part d'aquest debat perquè els qui els parla va provocar una qüestió incidental, amb l'empara de l'article 70 del Reglament.

Segurament és erosiu i reiteratiu intentar fer una explicació detallada, una vegada més, d'allò que les senyores i senyores diputats ja varen poder sentir i debatre durant aquella sessió plenària. Per tant, la meva intenció és fer un resum d'aquelles mesures que vàrem anunciar, també d'una forma reduïda fer un comentari respecte les qüestions que vàrem explicar en el plenari del Parlament i tal vegada després, si és precís, que hi hagi un intercanvi d'opinions o un debat sobre la qüestió i amb molt de gust el faria. Sincerament vull dir que no he renunciat a aquesta presentació voluntària perquè no se'm mal interpretés i perquè no es pensés que el conseller defugia de mantenir debat viu i d'actualitat amb els parlamentaris, però sincerament també crec que gran part d'aquest debat ja s'ha substanciat en els mitjans d'opinió, per suposat i també en aquesta cambra el dia que es va produir, com dic, aquesta qüestió incidental.

Molt breument, per tant, explicaré quines eren les cinc mesures que volem impulsar per modificar alguns aspectes d'allò que és l'ensenyament, les conseqüències i algunes coses que envolten l'ensenyament del català a les nostres Illes. I també dir-ho des de la sorpresa que m'ha causat que mesures tan racionals, altra cosa és que siguin opinables, naturalment ho són, però tan racionals i tan argumentades i que tenen un discurs tal legal i tan sòlid, hagin motivat i motivin encara ara tot tipus de, no ja comentaris que naturalment un està disposat a aguantar amb paciència i molta tranquil·litat i sense alterar-se, però que també donen la mida d'un cert nivell de crispació i fonamentalisme que crec que és dolent per a la nostra societat. I això m'ha preocupat i crec que ha preocupat a una gran part de l'opinió pública perquè efectivament quan es plantegen qüestions com les que hem plantejat és inevitable que hi hagi debat, és inevitable que hi hagi discussió i és inevitable que acabi en el Parlament aquesta qüestió, és inevitable que hi hagi articles d'opinió. Tot això no és que sigui inevitable, és que és sa i és que forma part d'una societat moderna i democràtica. El problema és quan la resposta a aquests arguments, que insistesc tenen un fons molt racional com ara explicaré, la resposta és la irritació, la desqualificació, l'insult en molts de casos, insistesc és el tema que menys m'importa i una actitud de bel·ligerància certament, ho dic sincerament a més, desproporcionada.

Després i arrel d'aquests plantejaments, jo m'he preocupat perquè un sempre encara que faci les coses des de la racionalitat i des del seny, o ho intenta, sempre pot tenir la temptació de dir, bé que haurem fet llarg i va aclarint, va demanant i va veient que s'ha fet a altres indrets i a altres bandes. I la conclusió que se'n treu és que no estam fent res que no sigui absolutament coherent, lògic i que tengui una fonamentació extraordinàriament lògica. Per tant, la conclusió immediat ha de ser que aquí d'alguna manera s'estan perdent un poc els papers per part d'aquella gent que radicalitza el problema i que el converteix amb un element de tensió permanent. I el més trist d'aquesta situació és que tota aquesta gent que genera tota aquesta tensió acaba acusant al Govern de generar la tensió.

Bé, aquesta és una dinàmica que no és nova, és coneguda, però bé només faltaria que el Govern no pogués fer els plantejaments que creu que ha de fer des de la racionalitat i des del seny, insistesc. En cap cas, ho vull deixar molt clar, cercant o propiciant deliberadament un conflicte que no interessa a ningú, al Govern per descomptat que no i jo crec que a l'opinió pública tampoc. Interessa a determinats elements que es troben còmodes dins aquesta casta de debats i allà on hi ha manifestacions, que després estic segur que a la rèplica podré posar exemples molt evidents allà on gent que la seva principal ocupació és formar als alumnes de les Illes Balears actua i fa manifestacions expressives d'un menyspreu absolut i radical a la legislació vigent.

A mi això m'ha preocupat, m'ha preocupat perquè puc entendre el posicionament ideològic de tothom i crec que això és una societat democràtica i ha de ser així, però no deixa de sorprendre-me determinades coses que s'han dit i determinades actituds de gent que té en les seves mans la formació dels ciutadans de les Illes Balears. Un es queda un poquet preocupat i també faig i seguiré fent un esforç, com és natural, un poc introspectiu de reflexió de dir, bé tal vegada ens hem equivocat

en alguna cosa, però realment quan ho analitzes objectivament i amb les lleis a la mà, que és el marc al que nosaltres estam habituats a moure-nos, es queda perplex de determinades coses que s'ha arribat a dir. Però bé, això era una petita introducció i el més important és tornar subratllar quines eren les 5 coses que nosaltres volem fer i tenim la vocació de fer-ho i d'impulsar-les amb tota la serietat i tot el rigor.

Pretenem que els alumnes que acabin quart d'ESO i que hagin fet tota la seva formació bilingüe, amb el decret de mínims, regint el decret de mínims la seva escolarització i que quan acabin quart d'ESO hauran fet aproximadament 600 hores de català, se'ls reconegui el nivell C de català. Jo sincerament, aquesta és una qüestió que ha motivat fins i tot l'atorgament d'un aprovat general, com a senyal de protesta per part dels examinadors i que ens ha creat un problema administratiu de primer ordre. S'ha creat un problema administratiu de primer ordre al Govern balear, com és natural i mirarem de resoldre-ho, però sobretot ha creat un problema a les persones que s'havien examinat, als ciutadans que s'havien examinat, també convé recordar-ho. I clar, resulta que aquesta mesura és una mesura que es ve aplicant des de fa moltíssims d'anys a Catalunya. Per tant, allò que hem fet ha estat d'alguna manera reflectir una realitat que ja s'estava donat a altres bandes. Molt bé, insistesc en què serà molt concret perquè això ja s'ha explicat dins aquesta cambra i tal vegada semblí un poc inútil tornar-ho a repetir, però ho vull subratllar.

El segon punt era el compliment de l'article 18 de la Llei de Normalització Lingüística i que autoritza i atorga un dret individual als pares perquè puguin triar la llengua d'aprenentatge de lectoescriptura dels seus fills. Això que en aquest moment no passa és un dret que garanteix la Llei de Normalització Lingüística, en consonància amb l'Estatut d'Autonomia i també amb la Constitució espanyola. Bé, nosaltres l'única cosa que hem demanat és que es produeixi aquest dret, dins un escenari de bilingüisme, dins un escenari de decret de mínims. Algunes veus interessades s'han dedicat a explicar per tot arreu, això queda demostrat amb moltíssimes cartes al director de centres, instituts que escriuen al conseller demanant que impedeixi que es produeixi el fet de què hi hagi dues línies divergents, una en castellà i una en català.

Això és un fet que no es produirà i que no pretenem que es produeixi. Pretenem que la llengua d'aprenentatge, llegir i escriure, sigui la que els pares triïn, sense perjudici de què tots els alumnes que s'escolaritzin a les Illes Balears ho hagin de fer aplicant i complint el decret de mínims. Per tant, garantim un coneixement de les dues llengües oficials d'aquesta comunitat, pretenem garantir un coneixement de les dues llengües oficials d'aquesta comunitat a tots els alumnes que s'escolaritzin a les Illes Balears. Per tant, no és veritat que plantejem un retrocés i molt manco una agressió, o un extermini com he llegit aquests dies per part d'alguns, de la nostra llengua. Crec que això són judicis exagerats, desproporcionats i duts no sé molt bé amb quins arguments i amb quins criteris, tal vegada i com deia al principi, duts per un excés de fe en determinades coses.

Pretenem una cosa tan senzilla com que si un pare ho reclama, si uns pares ho reclamen, la documentació relativa als seus fills els sigui remesa en qualsevol de les dues llengües oficials que ells triïn. Bé això és una cosa tan òbvia, tan evident

i que està a la Llei de procediment administratiu d'una forma tan clara i a l'esperit de l'Estatut d'Autonomia d'una forma tan clara, que em sembla que és inacceptable que ni tan sols es pugui discutir. Bé idò això que no es ve complint demanam que es compleixi. Però això ni tan sols té res a veure amb l'educació, és a dir, ni tan sols afecta l'educació dels infants. És a dir, és un dret individual que tenen els pares per rebre determinades informacions, o la informació relativa als seus fills dins el món escolar. Però ni posa ni lleva un minut menys o més de coneixement del català a les escoles. És una qüestió purament instrumental i procedimental, reconeguda a les lleis i que hem notat que no es complia. I no es complia per un problema d'intolerància, fonamentalment. És a dir, no es complia perquè no les donava la gana a determinats responsables de centres que es complís i aquesta és una situació que el conseller d'Educació no té perquè consentir ni admetre.

Aquests drets individuals s'han de respectar i s'han de fer complir i assegurar que es faran complir, perquè realment si estam en una societat allà on hi ha dues llengües oficials, si tenim una doctrina constitucional consolidada allà on qualsevol persona pot rebre la informació de l'administració en la llengua que ell reclami, no té cap sentit que quan una persona rep la informació en català i no entén el català i demana que li ho enviïn en castellà i la resposta sigui: "vostè vingui a l'escola que nosaltres li ho traduirem cada vegada que rebí un escrit". Això és del tot inacceptable i estam parlant d'una qüestió purament administrativa, és a dir, ni tan sols afecta el fet de l'educació, per tant, també voldríem que es respectés.

Hi havia una quarta qüestió i era que per a aquells casos que es volia incrementar, superar el decret de mínims en més d'un 50% de formació en català s'exigís l'opinió de la majoria dels pares. La llei en aquest sentit no és exactament clara, diu que s'escoltarà l'opinió majoritària dels pares. Es venia fent una interpretació, jo crec, restrictiva sincerament, encara que és un tema opinable i que es referia a l'opinió dels pares que estaven en el consell escolar i amb l'opinió favorable dels pares del consell escolar es podria impulsar un projecte lingüístic d'immersió. Nosaltres pensam que aquesta és una cosa molt rellevant i que afecta d'una forma molt directe l'educació dels nins i les nines. Per tant, semblava que tenia cert sentit que quan es pretenia això i fent també una interpretació literal d'allò que diu aquest article del decret de mínims, es consultés als pares d'una forma majoritària, no només als pares que estan al consell escolar. Bé aquesta és una qüestió que també ha estat motiu d'extraordinari conflicte i extraordinàries protestes, però a mi em sembla un exercici absolutament democràtic i que carregat, insistesc, de seny.

I una darrera proposta era que allò que pretenem en aquests moments és una reforma i una adequació en els temps que ens trobam de l'Institut d'Estudis Balears, entre moltes propostes que tenim damunt la taula i algunes d'elles ben interessants. I sincerament es determina l'existència d'un departament que potenciés l'ús de les modalitats lingüístiques de les Illes Balears. Bé, això va generar un gran conflicte, sobretot en el Departament de Filologia Catalana de la Universitat de les Illes Balears, va emetre un comunitat aquí en tenc una còpia d'ell, carregat de judicis de valor i de consideracions polítiques que a mi em semblen molt respectables, ja ho vaig dir en el plenari l'altre dia, sobretot si no vénen revestides de l'autoritat

científica. Jo accept tots els judicis polítics, a nivell de judicis científics accept judicis científics de qui té competències científica.

Naturalment jo accept que el Departament de Filologia Catalana té autoritat científica respecte la llengua catalana, però no té autoritat jurídica, política, o jo almanco no li reconec i estic segur que vostès tampoc tenen perquè reconèixer-li, ni al Departament de Filologia Catalana, ni al departament de llengües mortes, a cap departament. Escolti, el poder polític resideix en el Parlament de les Illes Balears i a qui ha de donar compte el conseller és al Parlament de les Illes Balears, que és qui té legitimitat per donar o llevar majories i generar o no governs i qüestionar o no determinades normes que puguin sortir.

Per tant, nosaltres mai hem qüestionat que el Departament de Filologia Catalana de la UIB tenguí l'autoritat i capacitat científica, ho diu l'Estatut o ho diu la normativa, nosaltres això sempre ho hem reconegut. Però no estam d'acord en que tenguí competències per emetre judicis polítics de manifesta bel·ligerància, a més tenc la còpia aquí per si volen que la llegeixi més tard, encara que crec que no val la pena. Judicis polítics i judicis d'intencions que són absolutament inadmissibles i que jo no accept, per suposat d'entrada i que no tenc per acceptar a més. Jo accept els judicis que em facin els senyors diputats dins aquest terreny i accept la crítica política de tothom, no faltaria més, també del Departament de Filologia Catalana, però també la del domador de circ que també té dret a fer un judici polític d'allò que jo faig. Jo científicament només accept, naturalment, aquelles qüestions que tenguin a veure amb caràcter filològic, semàntic, lèxic i que evidentment sí que té aquesta autoritat aquest departament, aquesta és la qüestió. I això ha generat naturalment tot un seguit de protestes i consideracions.

I jo sotmet a l'opinió de les senyores i senyors diputats, independentment del judici crític que puguin merèixer totes aquestes, o d'una en una, totes aquestes mesures és que estan fetes i plantejades des del seny i des de la bona fe, això per començar. I des d'un criteri absolutament racionalista que no té altra pretensió que reconèixer determinats drets que existeixen i que no es vénen aplicant i naturalment atorgar nous drets, és a dir, l'equiparació del nivell C a la gent que acaba quart d'ESO des de què existeix el decret de mínims, no deixa de ser l'atorgament d'un dret i el reconeixement d'un dret. Per tant, jo no sé com algú pot ser contrari a aquestes qüestions.

Per tant, jo demanaria comprensió respecte aquestes mesures i sincerament he de dir que lament molt algunes coses que s'han dit, algunes coses que s'han fet i alguns comentaris que hem hagut de llegir en molta tristor perquè vertaderament aquí s'ha manifestat tothom, la qual cosa insistesc és legítim. Però jo no em consider ni l'enemic de la llengua, ni l'enemic de la cultura i els que em coneixen bé saben que no és així, ni l'enemic de la nostra terra, ni no sé quantes coses més. He sentit coses que no havia sentit mai i s'han escrit coses que jo no havia vist escrites mai i que tenc guardades amb molt d'interès perquè segurament aquestes coses tan violentes que demostren un tarannà intolerant i que jo lament que existeixi amb tanta força a la nostra comunitat. Tot aquest debat que s'ha suscitat envers aquesta qüestió ha servit per, si em permeten,

d'una forma socràtica desvetllar i veure que hi havia determinats escenaris i un es preocupa de veure que hi ha, ho dic sincerament i no me'n penedeixo d'haver-ho dit estic segur, hi ha un excés de fonamentalisme, hi ha un excés de bel·ligerància dins determinats ambients que és legítim, segur que sí, jo no ho dubt, però que genera preocupació.

És a dir, quan hi ha determinats sectors que simplement diuen: "escolti és que no volem que s'apliqui la llei, ens manifestam per dir-li Sr. Conseller que no volem que s'apliqui la llei". Jo he de dir que estic preocupat i tenc proves sobrades d'això i una molt recent d'una manifestació que hi va haver a Eivissa l'altre dia. "No volem que es compleixi la llei". Els coordinadors lingüístics de Secundària d'Eivissa "no volen que es compleixi la llei, negam als pares el dret a rebre en l'idioma que triïn la documentació..., negam aquest dret, negam l'existència d'aquest dret". Quan els termes es plantegen d'aquesta manera comprendran que com a mínim això genera preocupació i genera disgust perquè nosaltres intentam, encara que vostès no ho creguin per ventura, mantenir uns criteris de debat, de discussió. Nosaltres hem mantengut respecte aquesta qüestió moltes i diverses reunions. Jo m'he reunit amb tots els sindicats rellevants del món de l'educació, amb tots, fonamentalment amb l'STEI sobre aquesta qüestió, m'he reunit amb associacions com Joves per la Llengua i que va ser una reunió també molt il·lustrativa. M'he reunit també amb altres grups de gent que han volgut plantejar-me i fer-me arribar la seva opinió i em creguin que aquestes opinions jo les pos damunt la balança i les escolt amb molt d'interès. Bé, amb alguns altres sí que és veritat que no m'hi he reunit perquè en fi, ho estic encara considerant perquè fa molt mal reunir-se amb gent que ja t'ha jutjat i ja t'ha condemnat. És molt difícil dir ens hem de reunir amb una sèrie de persones que ja han fet una sèrie de comunicats allà on han donat per fet que qualsevol conversa no està dirigida a arribar a cap acord sinó a fer-te veure que ets un traïdor a la nostra cultura i totes aquestes coses.

Bé, com sap molt bé la nostra gent, aquesta qüestió la duim amb molta paciència, molta tranquil·litat, crec sincerament que amb molta dignitat i també vull fer arribar a la cambra, per si a vegades no arriba a aquesta cambra el renou del carrer, que a vegades passa això, de vegades a aquesta cambra no li arriba el renou del carrer, fins allà on jo sé el renou no és contrari a allò que estam fent. I puc dir que el nivell de suport d'aquestes mesures, fins allà on jo sé naturalment, és elevat, és important, es competeix molt amb allò que l'opinió pública demana. No és una agressió a la nostra cultura. No és una limitació del coneixement de la nostra llengua. Per tant, en aquest sentit nosaltres estam, insistesc, molt tranquils.

Bé aquesta és una primera intervenció que volia fer i naturalment estic aquí perquè això és una compareixença voluntària per explicar la política lingüística relativa a aquests aspectes. Per tant, estic aquí amb molt d'interès per escoltar les seves consideracions i respondre dins els límits de les meves possibilitats i del meu coneixement.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Procedeix ara a la suspensió de la sessió per un temps màxim de 45 minuts per tal de què els grups parlamentaris puguin preparar la formulació de preguntes o observacions. Per la qual cosa es demana als portaveus si volen suspensió de la sessió o si podem continuar? Continuem.

Passam a la intervenció dels grups parlamentaris per tal de què aquests puguin formular preguntes o observacions. Sr. Conseller, pot contestar globalment o individualment. Passaríem al Grup Parlamentari Mixt... no hi ha ningú. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds intervé la diputada Sra. Rosselló per un temps màxim de 10 minuts.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, senyores i senyors diputats. He de dir en primer lloc que no sé si el Sr. Conseller espera fer-ho en una segona intervenció, però jo esperava que ens expliqués precisament les 5 mesures i que ens expliqués sobretot un tema que jo crec que és fonamental i pel qual considero que el conseller i per tant, el màxim responsable d'haver duit a terme aquestes mesures és allò que ha de fer. I és quina necessitat hi havia i hi ha de fer aquestes actuacions, per què i per quina raó s'ha decidit i quins són els estudis que poden avalar el fet de dur endavant cada una de les mesures que vostè ha esmentat perquè nosaltres, almanco fins ara, no hi veim cap justificació més que una i és un tema purament electoralista i un intent de crear precisament una situació no excessivament bona per a la nostra llengua ni tampoc excessivament bona per a la nostra societat.

Per tant, considerem que una intervenció, una compareixença per part del conseller d'Educació en aquest cas i precisament ell mateix ho ha dit, ha creat una situació complicada i a més, d'una crítica important respecte de cada una d'aquestes mesures. Crec que allò que hauria de fer en aquest Parlament, en el nostre entendre, és explicar els arguments que han duit a terme, com dic, cada una d'aquestes mesures i per què s'han fet cada una d'aquestes mesures. Almanco era allò que inicialment nosaltres esperàvem i no una explicació o un intent de dir una altra vegada les diverses opinions, jo crec que com totes les opinions algunes no agradaran al Sr. Conseller, igual que d'altres no ens agraden a alguns diputats, però és evident que no es tracta que ens expliqui les diverses opinions que han sortit, sinó sobretot la política lingüística que pensa dur el Govern. Les opinions és un tema que cadascú sap les que han sortides, tothom ha dit i crec que estam en un país democràtic allà on tothom es pot dir el que troba respecte a mesures concretes que s'ha pres per part d'un Govern.

Jo per tant, esperava una mica l'explicació de la política lingüística de les mesures i no una espècie d'intent d'una altra vegada passar la pilota a qui crispa són els altres i que el Govern és un bon al·lot i que l'únic que fa són les coses que li pertocquen. No Sr. Conseller, miri jo li diré almanco des del nostre punt de vista, jo sí que parlaré de mesures perquè creim que cada una d'elles han estat actuacions molt concretes que tenen unes conseqüències importants de cara a la nostra llengua i de cara a allò que suposa per a nosaltres la normalització lingüística, que creim que és un tema fonamental i ja li vàrem dir en el seu moment en el plenari del Parlament. Considerem

que no és adient crear respecte de la llengua un debat de crispació que l'única cosa que fa és dividir la societat en un tema com aquest.

Però entrat punt per punt, a mi m'agradaria saber en el tema concretament de les mesures que vostè va anunciar i que ha dit, que els centres escolars que vulguin augmentar les hores lectives de català hauran de tenir el vist-i-plau de la majoria de pares i mares. Nosaltres no entenem com durà a terme aquestes consultes perquè evidentment això com vostè sap, supòs que ho sap, en aquest moment s'estan fent les consultes pertinents respecte a aquest tema. És a dir, no sabem per què vostè ha fet aquesta promesa quan en aquest moment s'estan fent les consultes pertinents a través de les associacions de pares i mares i la representació que tenen en el consell escolar i a través d'un projecte lingüístic que és el que decideixen els centres escolars. I és així com s'ha funcionat i no sabem..., en el nostre entendre i li ho dic sincerament, només respon a una promesa que no es pot complir i és que tots els pares i mares puguin dir amb quina llengua volen que els seus fills tinguin l'ensenyament.

Per tant, a nosaltres ens agradaria saber és per què ha modificat aquest sistema de consultes? Quin problema li veia a les consultes que ja existien? I sobretot, quina cobertura legal tindrà una consulta pare a mare que es pensa fer per part del Govern de les Illes Balears per poder dur endavant allò que vostès diuen que s'ha de fer i és que cada pare i cada mare pugui decidir amb quina llengua volen que els seus fills aprenguin a llegir i escriure. Nosaltres volem que ens expliqui això perquè no ho tenim gens clar i a més creim que vostè ha creat, vostè perquè és el màxim responsable, una disfunció respecte a allò que estava fent, que s'estava fent i si vostè no ho sap, supòs que sí, els projectes lingüístics en els centres escolars eren temes complexos que s'intentaven dur de la millor manera possible, moltes vegades amb certa dificultat, però que evidentment estaven i tenien les consultes pertinents als pares i mares.

Una altra mesura que vostès han duit a terme, ja ho ha dit, el fet de què els alumnes quan acabin l'Ensenyament Secundari Obligatori podran homologar els seus coneixements del nivell C de català. També ha dit que han tengut 500 o 600 hores de català en els cursos d'ESO. I nosaltres aquí evidentment veim que això clarament, jo crec que li han dit de moltes maneres i m'agradaria que vostè mostrés el mateix respecte que vostè demana per al Govern, tengués el respecte per a totes les associacions i evidentment també per a tots aquells que en coneixement de causa i amb arguments expliquen perquè no estan d'acord amb les seves mesures. I en aquest sentit sap perfectament que li han dit que el fet de què aquesta homologació suposa una rebaixa del nivell C de català i per tant, un greuge respecte a aquells que l'han obtingut anteriorment i una rebaixa de les garanties d'utilització del català a l'administració.

Vostè sap perfectament, i si no ho hauria de saber com a conseller d'Educació, que la situació en aquestes illes, la llengua que realment té més dificultats és el català, Sr. Conseller. No sé si, això, ho sabia, no sé molt bé si ho sap o no, però la llengua que té dificultats és la catalana i, per tant, en aquest sentit, nosaltres no sabem per quina raó, per quina

justificació ha fet aquest canvi, ha dit que s'homologaria el nivell C una vegada acabada l'ESO, perquè al nostre entendre, com li he dit, és un greuge perquè a les nostres illes no hi ha una total normalització de la nostra llengua que permeti precisament dir que en molts de casos el coneixement del català no és aquell que al nostre entendre hauria de ser, a causa precisament d'una situació difícil per al català, i en aquest sentit nosaltres creim que s'ha de mantenir així com estava abans.

Un altre dels punts que vostè també ha esmentat és la creació de l'àrea de filologia dins l'Institut d'Estudis Balearics per impulsar les modalitats de les Illes i introduir-les en els llibre de text. Tampoc no sabem per què creen ara aquesta situació quan ja hi ha una universitat de les Illes Balears, que jo no li ho tornaré a repetir perquè vostè ja sap que li vaig dir ahir així en el plenari, té unes competències molt concretes, científiques, de la llengua, i precisament ja existeix la universitat. En aquesta universitat, també supòs que vostè ho sap, el tema de les modalitat és un tema que també es treballa des d'un punt de vista del fet que hi ha diversitat però que hi ha una gramàtica i una llengua, i si en això ja no hi estam d'acord crec que aquí hi ha un problema important, i evidentment des del moment en què ja existeix la universitat, que a més té per llei -i no li llegiré la disposició addicional on ho diu clarament- idò ja té una feina importantíssima, com així s'ha de crear aquest institut d'Estudis Balearics que impulsi les modalitats de les Illes? Nosaltres creim que això és senzillament una valencianització del tema respecte a la llengua, i evidentment ens fa pensar si és que vostès volen arribar a fer un butlletí, un BOIB que realment tengui totes les modalitats. No sé què pensen fer, perquè després també hi hauria molta feina. Nosaltres creim que allò que s'ha de dur a terme és precisament que a qui s'ha de fer referència és a la Universitat de les Illes Balears.

Per tant li he de dir, Sr. Conseller, que vostès han pres una decisió molt clara, amb cinc mesures que vostè ha esmentat, també, molt concretes, que al nostre entendre aquestes mesures que vostès han duit a terme no tenim cap justificació clara del perquè s'ha fet ni amb quin motiu, excepte purament perquè ho diu el seu programa electoral. No veim cap altra justificació per la qual un tema com és el català, amb la feina que es feia per part dels docents i de moltes organitzacions, com per exemple també la universitat, amb la dificultat que existeix en aquest moment de la normalització de la nostra llengua a les Illes per una situació a la qual no entraré ara, social, etc., i precisament per compliment, com diu vostè, de la Llei de normalització lingüística, a la qual diu clarament que del que es tracta és normalitzar la utilització de la nostra llengua i, sobretot, perquè l'escola és el punt on una persona que ve de fora, una persona que arriba aquí que hi du els seus fills o les seves filles, és on se'l pot ajudar al màxim, com així ha fet tota aquesta sèrie de modificacions que, al cap i a la fi, al nostre entendre, no ajuden per a res la llengua catalana, sinó més bé la dificulten?

I ja per acabar també m'agradaria saber, Sr. Conseller, per què se sent tan molest de les crítiques que li han pogut arribar de tants i tants i tants de llocs diferents?, que evidentment jo crec que vostè hauria de reflexionar, vostè i el Govern haurien de reflexionar sobre aquestes mesures que han duit endavant, per què hi ha hagut aquesta resposta social que ha estat

important i que no la pot defugir, i per tant sobre això, si a vostè pareix -he interpretat de les seves paraules- que li és bastant igual, o si pensen d'alguna manera fer alguna modificació, si pensen tenir en compte una part important dels docents que li han fet arribar no només opinions, sinó arguments pels quals s'aconsellava que aquestes mesures no eren idònies i no ajudaven la normalització de la nostra llengua, o si senzillament pensen continuar no només amb aquestes mesures, sinó fins i tot aplicar-ne s'altres que no sabem, i supòs que en el seu moment ja ens explicarà.

Per tant, des del nostre grup d'Esquerra Unida i Els Verds, precisament amb tota la tolerància, entenent que la Llei de normalització lingüística va ser una passa importantíssima per normalitzar, per consensuar i, sobretot, perquè una societat que té una llengua pròpia i que evidentment és bilingüe, no faltaria més, però que aquesta llengua que té dificultats pogués ser normal en el seu ús i allà on ho ha de ser és l'escola; idò precisament amb aquest intent li demanam, Sr. Conseller, que modifiqui aquestes mesures i que escolti més la societat. Vostè ha dit que moltes vegades no arriba la veu del carrer al Parlament; jo crec que a qui hauria d'arribar la veu del carrer precisament és al Govern.

Moltes gràcies.

(La Sra. Vicepresidenta substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Diputada. El conseller pot contestar ara o conjuntament. Idò té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Molt bé. Vostè em fa una sèrie de preguntes introductòries que intentaré contestar. Alguna d'elles ja és manifestament un prejudici. Vostè fa algunes preguntes que ja impliquen un posicionament i un judici de valor, però bé. I llavors acaba amb una sèrie de conclusions que, en fi, que no puc compartir.

Però respecte a dues qüestions que planteja amb caràcter previ, de quina necessitat hi havia i de quines són les raons, bé, les raons, jo crec que les he explicades d'una forma bastant clara, i la necessitat obeeix, tot i mantenir l'obligatorietat del coneixement del català a una societat com aquesta, on hi ha dues llengües oficials, es feia necessari, al nostre entendre, naturalment i des del nostre punt de vista, i naturalment atenent els nostres postulats electorals -faltaria més, faltaria més que ens dedicàssim a aplicar el programa electoral que va fer vostè; escolti, nosaltres aplicam el programa electoral que ens va donar una majoria absoluta en aquesta comunitat, per tant això és que és quasi quasi una obligació, perquè un programa electoral és un contracte amb els ciutadans, i si tens una majoria l'obligació que tu tens amb aquests ciutadans és aplicar aquest programa i no aplicar-ne un altre-, creïem que justificaven un poquet algunes modificacions, insistesc, que a mi em semblaven moderades, prudents i discretes, i que crec que han

generat un nivell d'atenció desproporcionat respecte a l'objectiu que pretenien.

Vostè fa un judici de valor perquè diu que aquesta és una qüestió d'electoralisme. Cregui'm -o no em cregui, no té vostè perquè creure'm-, nosaltres anam fent una agenda i anam elaborant tota una sèrie d'objectius i intentam aconseguir-los amb independència que hi hagi eleccions a nivell nacional, o n'hi hagi a Catalunya, o n'hi hagi no sé on, perquè si no estariem sempre pendents de les eleccions. Nosaltres tenim un mandat que és per a quatre anys, i jo el tenc concretament des de dia 2 de juliol, que vaig arribar a la conselleria, i m'importa menys del que vostè es pensa compassar el que jo faig a calendaris autonòmics, europeus, generals, i sincerament anam fent les coses a mesura que podem anar impulsant els projectes.

Vostè em diu, a més, per afegit, que això ha generat una crítica important. Jo estic disposat a reconèixer-li que la crítica és important qualitativament, segur, però no quantitativament. A mi m'agradaria que fóssim capaços de ponderar i de posar en el seu just context d'on vénen les crítiques i quines són. Jo accept a totes les crítiques el valor que me mereixen, i naturalment a mi la crítica d'un sector il·lustrat com és el sector dels professors, o d'una part dels professors i molt especialment de la gent que dona català, naturalment que qualitativament me mereix un respecte, i l'escolt amb interès i l'analitz. Bé, i quantitativament per ventura les coses no serien exactament així, perquè a vegades no perdem de vista que hi ha un efecte amplificador a través dels mitjans de comunicació que, bé, segur que llavors no es correspon amb una majoria de l'opinió vertadera que té la gent. Però en fi, aquest sí que és un debat que potser no és avui que l'hem de fer.

I em demana que expliqui els arguments. Clar, jo els explicat, els arguments. A mi em sap molt de greu tornar damunt les meves pròpies passes, però clar, no puc donar per bo el que vostè em diu, que en el primer punt que ha tocat específicament, que és per què la consulta als pares sobre l'increment per damunt del 50% del decret de mínims es pretén fer a tots els pares i no només als pares que estan en el consell escolar; és la pregunta que vostè em planteja, o jo he entès que era aquesta. Ah!, com?, també vol saber com. Jo li ho explic. El què és un plus de democràcia, clarament; és a dir, això és evident; si la llei ens diu que la majoria de pares opinaran, que és el que ens diu la llei, que és el que ens diu la llei, no ho perdi de vista, eh?, perquè també em demana quina cobertura legal té: la cobertura del Decret de mínims. El Decret de mínims diu que per a qualsevol increment de més del 50% es consultarà l'opinió majoritària dels pares, diu el Decret de mínim. Per tant la cobertura legal que vostè em demana que té, aquesta és la cobertura legal, el mateix decret de mínims. Aquesta és la cobertura legal completa. Vostè em diu que, bé, fins ara es venia fent als pares que estan al consell escolar i que nosaltres volem universalitzar això. També és opinable, però no des del punt de vista de menys democràcia, serà des del punt de vista de més democràcia.

Segona qüestió: com es produirà? Òbviament aquest és un tema que s'ha caricaturitzat, i alguns han pretès que posaríem una urna enmig del pati de l'escola i els pares anirien allà a votar i fariem un referèndum per veure qui tenia una majoria i qui tenia una altra majoria. Escolti, jo crec que operativament

hi ha molts altres sistemes de consultes, tots ells confidencials i discrets, que poden permetre saber quina és l'opinió majoritària dels pares sense la necessitat d'escenificar i materialitzar un possible conflicte, que ja veuríem si es produeix, i que a més té per objecte un plus de democràcia d'escollar l'opinió dels pares respecte a una qüestió tan delicada com és la immersió lingüística. Tot això garantint l'obligació que el Decret de mínims es respecti, és a dir, que en cap cas retrocediríem en el Decret de mínims. I afegesc una altra cosa que també vaig dir en el seu moment: i sense reconsiderar el que ja està fet, que era un tema que també es podia suscitar; i sense reconsiderar el que ja està perquè naturalment, encara que vostè no ho cregui i no li arribi en aquest parlament, a mi sí que m'arriba l'opinió de molts de pares que diuen que no s'han sentit representats pel consell escolar que ha decidit un increment per damunt del 50%. Per suposat que això passa! Això és així, això no és d'una altra manera, i evidentment com podem remoure aquesta situació? Sincerament, allà on ja s'ha produït jo crec que val més no remoure-ho i deixar-ho estar, però allà on encara no s'ha produït sí que em pareix que és just reforçar la valoració democràtica que puguin tenir els pares en aquesta qüestió.

Nivell C de català. Jo, de totes les coses que impulsam, de totes aquesta és la que menys entenc que s'hi oposin, li ho dic sincerament, i aposta no es que me molestin les crítiques, insisteix, no me molesten, per ventura som un poc vehement a vegades quan m'explic, però no m'ho tengui en compte, no me molesten les crítiques, accept totes les crítiques i accept totes les opinions, però em costa entendre que qualcú no estigui d'acord en fer el mateix que fan a Catalunya, que és que un alumne que ha fet tot el seu recorregut formatiu obligatori amb un mínim d'un 50% en català, i al final li donen el nivell C de coneixement, per què això mateix, exactament en els mateixos termes, no ho podem fer a les Illes Balears? Això a mi m'ho han d'explicar perquè és una cosa que no entenc de cap de les maneres, i miri que fins i tot fa pocs dies em vaig entrevistar amb la persona que, essent conseller de la Generalitat, va impulsar aquesta mesura, en un acte ja de..., "bé, escolti, no estaré fent un desbarat?", perquè clar, de la immersió lingüística a Catalunya també en podem parlar, si volen, no crec que sigui motiu d'aquesta reunió ni d'aquest parlament, tan sols, però no és el mateix la immersió lingüística de Girona que de l'Hospitalet, eh?, no és el mateix. És a dir, Catalunya és molt gran i potser també ens trobaríem sorpreses respecte del que deim i idealitzam el tema de la immersió lingüística.

Per tant, de totes les discussions que hi ha sobre aquests temes, és la que més em costa d'entendre que la gent s'hi oposi, és la que em costa més d'entendre. I a vegades un diu: "però per què hem de ser més papistes que el papa?", per què hem d'aplicar aquí uns criteris restrictius d'examen i tal quan no els apliquen a Catalunya". És una qüestió que em costa entendre. Si no l'entenc des de la perspectiva que davant el dubte sempre tenim certa tendència a donar la raó a Catalunya i a no donar-la als governants de les Illes Balears, com ha fet el seu partit, precisament, en el tema de l'Institut Ramon Llull, que abans de saber exactament com estaven les coses ja ens ha jutjat i ja ens ha condemnat el seu partit. La Sra. Magdalena Tugores és del seu partit, o de la seva agrupació, o de la seva coalició electoral; ja ens ha jutjat i ens ha condemnat. Sí, aquí tenc jo el retall que explica això, i a més greument, no és que hagi dit

“em pareix malament”, és que ens ha donat una passada. Llavors la realitat, com es veurà més endavant, és d’una altra manera. Ha patinat, com altres vegades, ha patinat la Sra. Tugores, però que hagi patinat i s’hagi equivocat és quasi quasi el de menys, el que a mi em preocupa és que s’hagi posicionat directa. És a dir, el seu raonament és que allò que és segur és que el Govern de Balears no té la raó, segurament té la raó el Govern de la Generalitat.

Jo hi ha coses que cregui’m que em costa molta pena entendre, i en aquesta qüestió, sincerament, no he sentit encara cap argument seriós -i ho dic amb tota sinceritat-, i és vera que som massa vehement i més del que ho hauria de ser, però no he sentit un sol argument seriós que em digui que no podem ser com Catalunya, que els nostres alumnes no tenen dret a tenir el nivell C de català quan acaben quart d’ESO. Bé, idò vostè diu que això no està justificat; pot ser, no ho sé, jo, en fi, explic els meus arguments.

I acab, perquè no em vull allargar. Institut d’Estudis Balearics. Insisteix en el tema (...). Nosaltres no discutim la capacitat científica. Si resulta que el Departament de filologia catalana té tanta cura de preocupar-se de les modalitats, cosa que és possible que succeeixi, idò millor; a més a més hi haurà un institut que contribuirà a la producció de documents, de feines i d’estudis que potenciïn l’ús de les modalitats i de les paraules que s’estan perdent, desgraciadament. Qualsevol persona sap, menys vostè, pel que veig, a les Illes Balears, que els nins que van a les nostres escoles deixen d’emprar progressivament molts de conceptes que s’han vengut usant aquí durant segles. Bé, idò nosaltres pretenem que aquesta part de la cultura estigui viva. Aquesta és l’única pretensió, senzillament aquesta, respectant totes les autoritats científiques que s’hagin de respectar.

Bé, idò a mi no em pareix que això sigui, com vostès diuen ja amb una paraula que vénen repetint i que no sé molt bé què significa, valencianització. Sí, expliqui-m’ho perquè tenc molt d’interès en saber-ho, perquè en sent parlar molt però no acab de..., es veu que és d’una tal subtileza que no ho arrib a captar, i jo li agrairia que faci un esforç pedagògic i m’expliqui què vol dir això de valencianització, a veure si ho aconseguisc entendre i em faig una idea clara de quin és aquest camí pecaminós que hem començat ara a recórrer, sincerament.

Acab. Jo no estic molest per les crítiques, naturalment. Jo crec que això ha tengut una resposta social, segurament important, a mi no m’importa reconèixer-ho, dins el context del món educatiu i sobretot dins determinats mons del context educatiu, no ens enganem, molt concrets a més, no ens enganem, perquè a més les meves relacions amb el món educatiu, com vostè pot suposar, essencialment és amb els sindicats, que crec que és com ha de ser, i no tenc jo aquesta percepció tan radical que vostè em planteja.

I que jo he d’escoltar la societat. Jo escolt la societat, escolti. Jo crec que escolt la societat; naturalment puc estar equivocat, naturalment puc tenir una idea equivocada del que em diu la societat, o que aquesta em digui una cosa i jo entengui l’altra, però cregui’m que l’esforç que faig d’escoltar la societat, hi és. Potser no escoltem la mateixa part de la

societat. Jo li reconec a vostè segurament la capacitat d’escoltar coses que jo no escolt.

I si pensam canviar qualche cosa, que és la pregunta final que vostè feia, nosaltres tenim la determinació de dur endavant aquest projecte en termes globals, en termes estructurals. No sé si a l’hora de la definició pot canviar qualche petit detall, però cregui’m que tenim la percepció que darrere aquestes mesures que, insistesc, tenen una vocació de prudència i de seny, hi ha un cos social molt ampli que els dóna suport. Per tant en principi no tenim la idea de canviar res.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Conseller. En torn de rèplica té la paraula la Sra. Rosselló per cinc minuts.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Conseller, en primer lloc, quan jo li parl d’electoralisme no ho faig per demagogia, ho faig per una claredat com unes cases, i li diré quina és. Concretament electoralisme és quan es fan promeses que no es poden complir. És a dir, en aquest sentit per què li dic això?, perquè al nostre entendre, i evidentment jo crec que és el que vostè m’ha explicat, com que no m’ho ha acabat d’explicar o no ho he acabat d’entendre, evidentment es promet o es diu que tots els pares i les mares podran triar la llengua amb la qual volen que el seu fill o la seva filla aprengui a llegir i a escriure. Això és el que diuen, i jo li demanava com ho farien.

Jo crec que en aquest sentit es promet alguna cosa que vostès ja varen prometre, de fet, que també tots podrien decidir el centre escolar al qual volien dur el seu fill, que efectivament no ho poden fer, és un tema molt complicat, i vostè, Sr. Conseller, jo crec que almanco -jo som del món també de l’educació- aquestes promeses no es poden fer perquè són promeses molt difícils de complir, tant una com l’altra, i per tant jo crec que des del punt de vista de la responsabilitat això és electoralisme, perquè poder dir que tothom podrà decidir en quina llengua vol que aprenguin els seus fill o les seves filles, jo li dic clarament, Sr. Conseller, que això és una promesa que no es pot complir, almanco en poc temps, i evidentment supòs que vostès pensen governar durant molt de temps, però així i tot hi ha vertaderes dificultats. Per tant des d’aquest punt de vista li dic que això és electoralisme, dir una cosa que, com dic, no es podrà complir igual que el fet de no poder decidir l’escola dels fills, que evidentment ja vostès després varen passar, al cap d’un parell de mesos ja varen dir que seria un parell d’anys. Per això ho he dit.

En segon lloc... No, és així. Miri, respecte al punt que els pares opinaran. Tots hem de ser una miqueta prudents i no hem de dir “plus de democràcia”, perquè es veu que no sap com funcionen els centres escolars, i els centres escolars molts han fet referèndums per decidir precisament en quina llengua, tot això. Això és un fet d’una pràctica que evidentment depèn dels centres, majoritàriament els centres públics han tengut pràctiques democràtiques, no tots, alguns, evidentment, però hi ha unes normes, i jo crec que això és una qüestió que tothom sap, i hi ha, a més, unes regles, i aquestes regles dins una comunitat educativa és un consell escolar en el qual els pares

i les mares han pogut prendre decisions importants, si més no, fins i tot amb l'horari i també evidentment en temes lingüístics, no faltaria més, però hi ha hagut el que està regulat, que és un consell escolar, que evidentment és allà on hi ha la representativitat de tota la comunitat educativa, sigui de pares i mares, sigui d'alumnat o sigui de professorat, i és allà on s'ha pres decisions d'aquest calibre, però això de dir que fins ara no havien opinat els pares o pareixia que havien opinat només d'una manera una mica..., senzillament jo crec que en aquest moment, i li ho torn dir, Sr. Conseller, vostè no m'ha contestat com farien aquestes consultes, i la veritat -li ho dic i li ho torn repetir- no sé com ho faran, perquè vostè fins i tot ha dit que no es tracta de posar una urna. N'han posades moltes, d'urnes, a les escoles per triar precisament qüestions relacionades a vegades amb la llengua, i no sé aquesta consulta privada com pensa dur-la a terme.

Per tant jo crec que la majoria de pares, per no dir tots els pares i les mares, opinen, i evidentment aquí hi ha una estructura, i jo li dic i li torn repetir que no veig clara la manera com pensa fer això, i a més sobretot que els pares i les mares han d'opinar, però hem de mirar fins on opinen, de tot, perquè també poden opinar sobre com ensenyar les matemàtiques, cosa que evidentment moltes d'aquí som mares i també... Evidentment no crec que això sigui una qüestió que sigui ara motiu d'aquest debat, però és evident que nosaltres entenem que hi ha unes normes i unes formalitats, que els pares i les mares tenen un canal molt clar per poder no només dir la seva sinó prendre una decisió al respecte.

Això en primer lloc. En segon lloc el tema del nivell C de català. Jo li he de dir que el nivell C de català, vegem, és a dir, el nivell C, quan es fa el nivell C és per fer alguna. Vostè sap que tenir el nivell C és per després poder anar a alguna feina relacionada amb l'administració o alguna cosa similar, no és ver? Demanen el nivell C no per anar, per ventura, a un forn. Depèn, depèn, jo no dic... Per tant, vegem, precisament el nivell C el que garanteix és tenir un nivell de català que permeti que a l'Administració, que és la representació, diríem, pública del Govern d'aquell moment, o d'allà on s'utilitzen els doblers públics, la utilització del català estigui assegurada d'una manera normalitzada, perquè l'Administració ha de ser una eina de normalització de la llengua catalana, i per tant en aquest moment alumnes que surten d'ESO, Sr. Conseller, també supòs que ho sap, no molts tenen un coneixement de català, i desgraciadament a vegades ni de castellà ni d'altres llengües, que evidentment els permeti tenir el nivell C.

Per tant jo crec que en aquest sentit, i a posta, el fet de mantenir el nivell C sense que això signifiqui que s'hagi de fer més bona feina dins els centres per tal que tots els alumnes puguin sortir amb un bon nivell de totes les llengües escrit i parlat, que és la funció de l'escola, evidentment això s'ha de fer, però el nivell C té uns objectius determinats, per fer una tasca i una feina bàsicament a l'Administració i a altres indrets, i hi ha d'haver una mínima preparació, i jo crec que com a ensenyants i com a responsables ha d'interessar que la gent estigui el més preparada possible.

Li he de dir també, amb una pinzellada, que a Catalunya és diferent. Jo no crec que haguem de comparar, tot i que evidentment no és el mateix Cornellà que Barcelona, jo

evidentment no hi entraré, però hi ha un projecte, diríem, de política lingüística i educatiu on la immersió és molt més estesa que a les Illes Balears, on la tasca en el treball de la llengua pròpia és molt més elevada, i per tant jo no entraré a fer comparacions, sinó que hem de parlar de la situació que hi ha aquí, que en aquest moment el nivell, com dic, a vegades de l'alumnat que surt d'ESO no és un nivell similar al nivell C de català, desgraciadament.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Diputada, li agrairia que anàs acabant, per favor.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Sí, intentaré ser el més breu possible.

Respecte a dos punts -i acabaré- només per explicar-li què és la valencianització. No sé si és que no m'he explicat prou, però miri, és una cosa molt clara que ha passat a València, i no sé si ho sap però em pareix estrany, perquè de fet és un projecte que pareix que va tenir el Sr. Zaplana i que, a més, pareix -o a nosaltres ens pareix- que es vol introduir també a les Illes Balears, i és que es va començar a crear una crispació en acadèmia del valencià, es va començar a crear una crispació en el sentit que el català no era el valencià, i a crear una diferenciació tal que en aquest moment, i perquè no tenc temps d'allargar-me, evidentment el que hi ha hagut ha estat una intensificació de la llengua valenciana enfront de la llengua catalana i, per tant, d'una gramàtica i una idea, diríem, que la llengua catalana, com dic, gramàtica i com a punt d'acord o marc, idò possibilitar després evidentment les diferents modalitats. Això és la valencianització, és un procés que el que fa és generar una diferència respecte a la llengua catalana.

I ja per acabar -i acab, Sra. Presidenta- li he de dir que, miri, la crítica vostè ha dit que l'accepta, i a més crec que és el que ha fer qualsevol polític, no faltaria més. Jo crec que la qualitat d'on li han vengut la crítica és important, evidentment la quantitat és un tema, si vol, molt important però jo crec que la qualitat també. Jo crec que el fet que la Universitat de les Illes Balears, que el fet que sindicats de l'ensenyament, que el fet que un ample nombre de professorat no només de català, sinó d'altres àmbits, s'hagin pronunciat sobre el fet que en aquest moment s'està creant una situació envers la llengua catalana que tornam enrere, jo crec que això és un motiu més que suficient per fer reflexionar un conseller d'Educació, perquè crec que en aquest moment no és una manifestació de tantes persones en contra, és senzillament la qualitat màxima científica i educativa que demana que, perquè l'escola és allà on s'ha d'ensenyar, l'escola és allà on volem que tots els nins i les nines d'aquesta comunitat surtin parlant i expressant-se bé en català i en castellà i, si pot ser, en tres llengües més, que la llengua catalana no esdevengui precisament la llengua més malmenada i la que tenguim més dificultats a l'hora que una persona visqui aquí, vengui de fora, hagi nascut on hagi nascut, idò tenguim més dificultats per poder-se expressar bé.

Nosaltres, per tant, i per acabar...

LA SRA. PRESIDENTA:

Vagi acabant, per favor.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

...estam -sí- per la normalització lingüística, estam perquè creim que la llengua catalana és una llengua que té una gramàtica i té un marc claríssim, i creim que precisament el que hem de fer des de l'Administració o el que hauríem de fer des de l'Administració és impulsar-la i no fer aquests retrocessos que crec que no ens duen a res bo. Ara, crispació gens, la crispació jo crec que és qui pren mesures que evidentment en aquest moment no hi havia cap problema envers la llengua i ara, a partir de les seves decisions, sí que n'hi ha.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Diputada. En torn de contrarèplica té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Escolti, la crispació li assegura que no és al Govern. La crispació és a tots els que utilitzen una terminologia inacceptable i que es manifesten d'una forma inacceptable en democràcia, en una societat organitzada, i naturalment aquest no ha estat el Govern. Està molt clar qui ha estat i està molt clar davall quina bandera estan tots aquests que han fet tot això i que han donat aprovats generals quan no calia donar aprovats generals, i que s'han enclaustrat... Qui són? És a tots els diaris, no faci que li ho conti, està clar qui són els que s'han crispat, no és el Govern, el Govern no s'ha crispat en absolut. El Govern està absolutament tranquil amb aquesta qüestió i absolutament convençut que té un suport majoritari de la ciutadania.

En allò del nivell C li he de donar la raó en una cosa que ara m'apuntava un col·laborador. Li he de donar la raó en una cosa, i és que a Catalunya encara els ho posen més fàcil, és a dir, com que es pot aprovar..., nosaltres exigim amb la norma que volem treure que s'hagi aprovat el català a quart d'ESO; com que pots acabar ESO amb una assignatura suspesa, a Catalunya, si aproves amb el català suspès també et donen el nivell C de català, amb la qual cosa, miri per on, encara estam nosaltres donant un plantejament més restrictiu, però vaja, respecte a aquesta qüestió ja li he dit que és un debat que jo no entenc de cap de les maneres, perquè vostè fins i tot m'ha reconegut que no és el mateix el procés d'immersió que hi pugui haver a Cornellà, em pareix que ha dit, que no el que hi pugui haver a una capital, crec que ha posat aquest municipi en concret.

Escolti, allò de la valencianització és una cosa que em té fascinat i avui no tenim temps per parlar-ne, però jo em comprometo a fer un exercici sobre el tema de la valencianització i qualque dia vendré aquí a explicar el catàleg complet de mals i perversions que suposa la valencianització de les Illes Balears, perquè em comprometo a estudiar-ho i a aclarir-ho. Però partim de realitats distintes: el mateix Estatut d'Autonomia de València nominativament és d'una altra manera i maneja uns altres conceptes lingüístics.

La qualitat de la crítica. Naturalment que jo reconec, com no pot ser d'altra manera, una categoria a la crítica que s'hagi suscitat, només faltaria. Procur no menysprear ningú, però no em digui que feim demagògia perquè plantejam coses que no es poden complir. El dret a aprendre a llegir i a escriure una llengua, que no és un capritx del Govern balear, que no és un invent del Govern balear, que és un article de la Llei de normalització lingüística -és que aquí pareix en qualque moment que ens hem inventat l'existència d'aquest article-, és plenament aplicable i plenament possible dur-lo a terme. Crec que podrem posar en marxa els mecanismes per dur-lo a terme per a aquella gent que pretengui que sigui així, amb independència del fet que estigui obligat llavors a seguir el cicle corresponent de formació bilingüe.

Respecte a la determinació de si s'ha d'incrementar el coneixement..., de si s'ha de sol·licitar l'opinió d'una forma democràtica als pares més enllà dels que estan en el consell escolar per provocar un procés d'immersió, bé, vostè ha dit que s'han fet referèndums; idò en qualque cas segur que ha estat així, segons ha explicat vostè, jo això no ho sé, segurament és possible que en alguns casos ha estat així, com jo li puc dir que en alguns casos no ha estat així, però d'una persona tan partidària com vostè de la democràcia participativa, del fet que tothom opini, idò a mi em pareix que vostè hauria d'aplaudir aquesta decisió, hauria d'estar completament d'acord amb aquesta decisió, que en una qüestió tan rellevant i tan important pugui ser consultada l'opinió als pares. Això és el jo crec.

Però m'agrada veure que compartim un mateix objectiu, i això a mi em dóna molta esperança; jo no vull altra cosa que el que vol vostè. Sí, vostè ha acabat dient que la seva pretensió és que els nins surtin amb la millor formació possible, dominant i coneixent dues llengües, català i castellà, al final de la seva formació, i si és possible una tercera llengua estrangera. Escolti, idò jo no desig altra cosa, que això sigui així, i li assegura que la meua dedicació i els meus esforços fonamentals van dirigits al fet que això sigui així. Altra cosa és que el camí que nosaltres creim que hem de seguir sigui el que li agrada a vostè o el que vostè pretén, però aquesta és una qüestió absolutament distinta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Conseller. Pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista intervé el diputat Sr. Riudavets per un temps màxim de deu minuts.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Conseller, senyores diputades, senyors diputats, és cert que vam debatre en el ple del Parlament sobre aquest tema, però també és cert, al meu parer, que van quedar algunes qüestions enlaire, potser per com va ser d'apassionat per totes les parts aquell debat.

Va dir vostè, Sr. Conseller, el que farien o pensaven fer, però no va dir com ho pensen fer i quan ho pensen fer. Jo crec que aquesta hagués estat una bona ocasió per concretar i esperar que ho faci a la seva resposta.

Jo no faré ara aquí una valoració política d'aquestes mesures. Ja vaig deixar ben clar que per a nosaltres són atemptatòries contra la nostra llengua, i el que sí vull deixar clar és que les declaracions dels responsables educatius que es van debatre -a partir de premsa- en el ple, no són les mateixes que s'han sentit en gran part aquí. Hi ha hagut una bona diferència i vull fer constatar açò. Vostè ha dit que aquestes eren unes mesures absolutament racionals i jo crec que són absolutament injustificades.

Però centrem-nos precisament en aquestes mesures que intentaré analitzar una per una en el mateix ordre que ha fet vostè, si el temps m'ho permet, i amb el mateix to afable que també ha tingut.

El que no entén vostè, Sr. Conseller, l'homologació dels estudis a nivell C. Jo el que trob curiós és que en aquest tema l'única argumentació que ens dóna és que a Catalunya es faci així. Pensam que hem de mirar la realitat lingüística de les Illes Balears i no fer seguidisme de Catalunya, i miri qui li ho diu, un convençut de la catalanitat cultural de les nostres illes. És cert que a la llarga s'hauria d'arribar a aquesta homologació, (...) i per altra part ja preveia l'Ordre de 14 de març del 2002, però s'ha d'atendre a la realitat lingüística de les Illes i no -naturalment que no- a la catalana, molt diferent de la nostra; ho és sociològicament, ho és sociolingüísticament, històricament..., molt diferent.

I quina és la realitat, que es va ben estudiar i analitzar abans de promulgar l'anterior ordre?, i que vostès crec que no han tingut en compte i crec que ni tan sols no han estudiat. En aquests moments hi ha diversitat de solucions en l'ús del català, aquí a les Illes. Hi ha centres que fan ensenyament de i en català des de fa molts d'anys, amb uns nivells; centres que just aconsegueixen el Decret de mínims des de fa pocs anys -això vostè ho sap-, i crec que no es poden equiparar dues coses que no són el mateix: els criteris d'avaluació de la JAC, de la Junta Avaluadora de Català, i de l'ensenyament obligatori no són ni poden ser idèntics als dels centres, perquè només fixar-se en el nombre d'hores idò a nosaltres ens surt pedagògic. Els professors dels instituts han d'avaluar també, i ho han d'avaluar per llei, actituds, procediments, interès, rendiment global, progressió..., no només coneixements conceptuals que avalua la JAC. Per tant, l'equiparació, encara que la facin a Catalunya, no és exactament el mateix nivell de coneixements, ni ho pot ser mai, perquè les avaluacions són diferents. I això, quan es va fer aquell decret que ara volen derogar, es va tenir en compte.

Abans de fer l'ordre aquesta que li dic -perdó, havia dit decret- de maig del 2002, des de la Direcció General de Política Lingüística es va fer un estudi durant dos cursos, 1999-2000 i 2000-2001, que va establir amb coneixement de causa i no només per consideracions intuïtives el sistema d'homologació actual i va dir ben clar que aquesta normativa no és el final del procés, sinó l'inici d'una via -i llegesc textualment- "que mitjançant avaluacions periòdiques dels coneixements ajusti l'homologació dels nivells adequats". Jo crec que no basta dir que s'ha fet a Catalunya; avaluin i quan sigui el moment que el nivell sigui parell després seria el moment, no d'aquesta manera intuïtiva. Vostès ho han fet sense cap avaluació periòdica, i jo l'argument seguidista de Catalunya dic que no m'interessa, perquè entre altres coses

Catalunya té una història més llarga de normalització lingüística i unes eines de normalització lingüística bastant més potents que les nostres.

A més tampoc no em basta dir que si hem donat tantes hores ja ho saben. Vostès són partidaris de les revàlides que marca la LOCE; per què són partidaris d'aquestes revàlides?, és que no han anat a classes de matemàtiques i ja han fet prou hores i ja ho saben? És a dir, no podem fer parts i quarts. Creim que en català és necessari adequar els nivells als coneixements per accedir a la funció pública, que és el que marca el nivell C, i en aquest cas crec que no hi ha prou coneixement de causa per a aquesta homologació que han fet vostès.

Un altre tema, article 18. Certament la Llei de normalització lingüística estableix que els alumnes -textualment- tenen dret a rebre el primer ensenyament en la seva llengua, sigui la castellana o la catalana. I aquí, Sr. Fiol, una sèrie de preguntes concretes. Què entenem per primer ensenyament? Si com han dit entenen educació infantil, aprenentatge de la lectoescriptura..., hi ha diverses interpretacions, perquè primer ensenyament pot ser molt global, però si entenen educació infantil, com vostè ha dit aquí, sincerament, per a nosaltres, i no tan sols per a nosaltres, sinó per a la majoria i jo crec que la totalitat de pedagogs o, millor encara, els mestres d'educació infantil, que són els que ho viuen cada dia, que un al·lot s'iniciï amb una llengua de tres a sis anys per després a primer haver-la de canviar, és un absurd total pedagògic, absolut, absolut, i açò no ho dic jo, açò ho diu qualsevol que hagi estat dins una educació i hagi estat dins una classe i ho hagi estudiat.

Com aplicarà aquesta norma? M'ha alegrat sentir que no faran grups separats. I va haver segons qui que va dir el contrari, li ho assegure, que jo ho sentit, però m'ha agradat sentir-ho perquè és un error que ja es va provar i ja se n'ha vist el fracàs. Tampoc no poden fer centres separats segons el nivell de català que donin, perquè açò ho prohibeix la Llei de normalització lingüística, com supòs que sap. Idò què faran?, i la pregunta concreta és què faran: grups diferents en una mateixa aula? Esper que açò, que seria una esquizofrènia per al professorat, tampoc no sigui una solució. Li deman concretament com ho faran.

Un altre tema, comunicacions a les famílies. L'article 43 de la Llei 3/2003, de règim jurídica de l'Administració de la comunitat autònoma diu: "L'Administració de la comunitat autònoma ha d'emprar el català a les actuacions internes; també a les comunicacions i notificacions adreçades a persones físiques o jurídiques, sense perjudici de les persones interessades en rebre-les en castellà si ho demanen". I l'article 8.2 de la Llei de normalització lingüística diu: "Les còpies o certificacions expedides per entitats públiques -etc., etc.- s'han d'expedir en català, llevat del cas que l'interessat, la persona o entitat que les requereixin, en sol·licitin la versió castellana". D'acord. D'açò s'infereix que tant la Llei de règim jurídic com la Llei de normalització lingüística estableixen ben clarament que la norma és la d'expedició de comunicacions i certificats en català, l'expedició serà en català, i que només, només quan qualcú ho demani, serà en castellà. Fins aquí d'acord, no? Però vostès diuen o han dit en premsa que el que faran serà dir als pares que diguin a l'hora de matricular en què volen rebre les comunicacions. No, no, és que hi ha una diferència substancial,

perquè d'aquesta manera vostès fan de l'excepció, que és rebre-la quan ho demanes en castellà, fan de l'excepció norma.

Aquestes excepcions no estan pensades per fomentar la dissidència lingüística, que és el que em preocuparia a mi. Estan pensades per salvaguardar el dret d'aquelles persones que, transitòriament, no coneixen el català, perquè a la llarga l'han de conèixer, perquè vostès és la seva obligació fer-los rebre i fer conèixer el català. En aquest sentit, crec que jo que vulneren dos articles més de la Llei de normalització lingüística, l'article 22.1, que obliga el Govern de les Illes Balears a fer realitat l'ús normal de la llengua catalana, com a vehicle usual en l'àmbit de l'ensenyament; i l'article 22.2, que ens diu que l'administració ha de garantir l'ús del català, com a vehicle d'expressió normal a les actuacions i documents administratius.

Jo crec que tant la Llei de règim jurídic i la de normalització lingüística, així com les volen aplicar, les estan vulnerant; els centres han d'emetre les comunicacions en castellà quan qualcú explícitament els ho demani, no tenen cap obligació de demanar prèviament les preferències dels pares, perquè en principi, tothom és en català. No és una fal·làcia, és una cosa molt concreta que si aplicam la llei, apliquem-la com ho diu, no com vostès l'interpreten.

Anem a un altre tema, ensenyament en les dues llengües, 50%, com es pot superar. L'article 11 del Decret de mínims, diu concretament: "Es duran a terme les actuacions necessàries quan es vulgui superar el 50% a què es refereix, per obtenir el consens majoritari dels pares d'alumnes als quals es pretén aplicar la modificació". No parla a cap moment de consultes, perquè fins ara s'ha dit: es consultarà els pares; no parla en cap moment de consultes, concretam la llei, perquè després els passa que no la concreten prou i el Tribunal Superior de Justícia coses els tira per enrra també a vostès -a nosaltres també-, vull dir, en aquest sentit concretam. Venga.

Des de la promulgació del decret, en època del Partit Popular s'havia complert la quota de la (...) normativa, ja que el consell escolar dels centres, i en especial els pares i mares que en formen part, informaven i recaptaven opinions, no s'imposava res, li assegur, i en definitiva, sempre hi pot haver qualche cas, però en general no, i en definitiva el que feien és cercar el consens majoritari, que és el que li demana l'article 11 del Decret de mínims. El cercaven i el trobaven, després el Consell Escolar, que representa la totalitat de la comunitat educativa i dels pares elegits democràticament, prenen la decisió final; però cercaven el consens majoritari, que és el que demana l'article 11 del Decret de mínims.

Un aclariment que ja ha fet i me n'alegr, li volia demanar ara. No es retrocedirà, i ho torn a dir, vostè ho ha dit, però m'agradaria tornar-ho repetir, no es retrocedirà en els centres que ja tenen més del 50% aprovat per Consell Escolar; ho dic perquè es va dir i estava recollit a la premsa i en vídeo que faria el possible per recollir-ho, que el 90% a Menorca era una barbaritat i que havien de fer el 50%, vostè no, un responsable seu, el renyi. Però, a més, vostès, com a responsables polítics, que tenen l'obligació legal de promocionar i fomentar l'ús del català, haurien de fer el possible, vostès haurien de fer el possible perquè tots els centres de les nostres illes superassin el

50% de l'ensenyament en català, ja que açò seria fomentar la llengua catalana. Perquè no ho oblidem, i açò és molt important, a la resta de la societat, si sortim de l'àmbit educatiu, l'ús del català no arriba ni d'un bon tros al 50%, en lloc. L'únic àmbit on es pot compensar aquesta aclaparadora hegemonia del castellà és l'educatiu, per tant hem d'intentar no posar-hi entrebancs.

LA SRA. PRESIDENTA:

Vagi acabant, Sr. Diputat.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Uf, Mare de Déu!

LA SRA. PRESIDENTA:

Per favor.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Ja acabaré. Li record que la Llei de normalització lingüística és una llei per avançar en aquest sentit.

Modalitats lingüístiques. Per parlar de les modalitats lingüístiques hem de tenir clar quina és la veritable redacció tant a l'Estatut com a la llei: s'ha de protegir l'estudi, protecció i estudi de les modalitats lingüístiques. I açò és el que fa la Universitat i fan els departaments de filologia dels instituts. Sí.

Però jo crec és que vostès confonen una cosa: què és una modalitat lingüística? És la suma de les formes culturals i populars de la nostra terra, formes lingüístiques; són les que emprava Joan Alcover, hi estarà d'acord, que emprava la modalitat lingüística d'aquí; (...) o Borja Moll, per posar un exemple. Però el que no hem de confondre és llenguatge col·loquial amb modalitat balear, no és el mateix. I per tant, com també diu l'Estatut, s'ha de partir de la tradició literària autòctona, comuna a totes les illes, i no dels dialectelismes o particularismes d'un o altre poble, que mai seran comuns.

I això és el que feia el departament de la Universitat, que tots els centres hem rebut llistats de fórmules, li puc dir, llistats que ens deien no empreu "afavoreixi", emprau "afavoresqui", que és la d'aquí; no digueu "donés", sinó "donàs", que és la d'aquí; no digueu paraules concretes. Açò és el que fa el departament de filologia catalana. Quina és la necessitat de la secció de l'Institut d'Estudis Balearics? La necessitat, això li sap greu, de tenir, miri, li posaré un exemple, no ens semblaria extraordinàriament ridícul que en tost de la Real Academia de la Lengua Española que fos qui fixés la normativa fos un institut depenent de la Sra. Pilar del Castillo, seria absurd. Per tant, no vulguem per als altres, no vulguem per a nosaltres el que no volem per als altres o trobam ridícul per als altres. Perquè, Sr. Conseller, a declaracions, i si no les desmenteixi, va dir que si hi havia conflicte entre les dues institucions que volen crear i la Universitat, prevaldria en criteris lingüístics l'Institut d'Estudis Balearics, tenc el retall aquí; bé, el retall del diari, idò li agrairé que ho desmenteixi.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Riudavets, vagi acabant, li don 30 segons.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Sí, ja acab, només açò. Hi ha una mesura que no hem explicat aquí, vull dir, no sé si és que l'han retirada, que és la sisena mesura que varen anunciar, i és que els alumnes d'incorporació tardana al sistema educatiu, farien en les dues llengües la introducció, diguéssim, immersió social i lingüística dins les escoles.

En podem rallar després a l'altre torn, si tenc el temps.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Diputat. En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sra. Presidenta. Bé, efectivament, veig que no estan d'acord amb moltes coses, però no vull deixar de dir que crec que les mesures que presentam són justificades, no injustificades; llavors la justificació pot ser coincident o no.

Respecte de la primera qüestió que s'ha suscitat i per intentar ser concrets, ni tampoc allargar-me, ni abusar d'un torn que crec que és lliure per la part del Govern, i seria injust que realment abusàs, respecte del tema del nivell C. Clar, escolti, no hi ha altres arguments, a més dels de Catalunya, de comparar-nos amb Catalunya, no? Hi ha un altre argument fonamental, que no hem emprat per obvi, que és el fonamental, que és el convenciment que el sistema educatiu és suficientment potent perquè si el 50% de la formació es fa en català, quan s'han fet 600 hores de català i s'acaba quart d'ESO, els alumnes saben escriure en català i llegir en català i coneixen el català. Aquest és l'argument fonamental. Per què s'ha desplaçat l'exemple sempre cap a Catalunya? Perquè hi ha una simpatia inevitable respecte d'aquesta qüestió amb el que es fa a Catalunya, on tenen la mateixa llengua i tenen el mateix problema; i la solució que ja s'ha donat és similar a la que en aquest moment s'ha pres de donar, i per tant s'empra com a exemple. Per tant, lògicament, no és que l'argument sigui essencialment fer el que fan a Catalunya, l'argument força és el nostre sistema pedagògic és suficientment sòlid perquè els mestres que ensenyen la meitat de les assignatures en català garanteixin que els alumnes acaben amb un coneixement del català suficient com perquè tinguin aquest nivell mitjà C, de coneixement del català. Això és la idea força de la qüestió. Llavors, a partir d'aquí, clar, podem donar voltes envoltant de l'exemple de Catalunya perquè és de qualque manera inevitable, tant per a vostès com per a nosaltres, aquesta referència.

Respecte del tema del primer ensenyament de la lectoescriptura, concretament, en la llengua que triïn els pares, està consagrat, crec, a la Llei de normalització lingüística. En aquest moment estam en converses amb el sindicat fonamental o principal per veure com podem potenciar i desenrotllar

aquesta qüestió, per tant comprendrà que en aquests moments és prematura qualsevol manifestació per part meua. Hi ha una negociació oberta, hi ha converses en aquest sentit i esperem que puguem arribar a fer efectiu, que és el que demana la Llei de normalització lingüística, un dret que es reconeix a l'article 18.

Respecte a les subtileses que vostè, que me pareixen ja un poquet de laboratori, li dic sincerament, respecte de l'aplicació de la Llei de procediment administratiu, de si als pares se'ls ha de consultar si ho volen en castellà o en català o si només els que ho manifesten tenen dret a tenir-ho en castellà, escolti, doncs no ho sé, me pareix d'una subtileza extraordinària. Jo crec que consultant és una forma que els que pretenen tenir-ho en castellà ho puguin manifestar. Pot ser que hi hagi altres fórmules, aquesta pot ser la més senzilla, però segur que n'hi ha d'altres, ho podem plantejar; però me pareix filar molt prim, sincerament li dic també i amb el mateix to que vostè ha emprat, me pareix filar molt prim anar a cercar si no es pot fer a través d'aquest mecanisme i se n'hauria de fer un que exclusivament fos la manifestació de voluntat disident. Per suposat que nosaltres creim que la documentació, en general, s'ha de fer en català, d'això no en tenim cap dubte, i volem que aquest apartat de la llei s'acompleixi perquè hi ha gent que ho reclama, perquè el Defensor del Poble ens ha advertit que no s'acompleix això. I perquè creim que aquest, a més, és un fet que no afecta exactament el que és l'educació, com és obvi, sinó que afecta més doncs un procés de normalització més global, més a llarg termini i que per ventura no necessita tanta pressió. Això és el que hem pensat, però bé, també és un tema que naturalment vostè m'ha despertat, sincerament li dic, una idea que ni se m'havia ocorregut, me pareix ja d'una subtileza, insistesc, un poquet de laboratori. Jo crec que si es deixa triar, doncs els pares triaran, i la majoria de gent, pens jo, que acceptarà que la notificació li arribi en català, perquè això està molt acceptat, només aquells que realment no comprenen pretendran tenir la informació en castellà. Això és el que jo crec, jo no crec que ningú es canviï de bàndol, si plantejam això com a una guerra, com de vegades pareix que ho feim, això no és una llengua, que, ah, idò ara m'esborra del català i em pas al castellà!; és que no crec que això realment a la societat real això passi.

Bé, llavors l'incompliment, segons vostè, d'una sèrie d'articles. Jo crec que no es dona; jo crec que l'ús normal a l'administració és el català, en termes generals, o almenys a la conselleria que jo dirigesc, procur que sigui així, procur signar tota la documentació en català i que la llengua vehicular de la conselleria naturalment és el català. Crec que és així, en termes generals, en el Govern, en termes generals; que l'ensenyament, jo crec que en termes molt amplis ho és, veuríem aquesta qüestió que crec que és un dret individual que té la gent.

I respecte de la interpretació del consens de la paraula o expressió consens majoritari, que ve a l'article 11 del Decret de mínims, sincerament, jo no sé si es consultava poc, mig o molt, ara resultarà que es consultava tot a tothom, idò no m'explic algunes queixes que jo he sentit; jo crec que realment, en termes generals i com a norma general, es feia una interpretació que ja ho vaig dir l'altre dia, que no me pareix il·legal, a mi no me pareix il·legal que només es consultin els pares que estan en

el Consell Escolar, però me pareix restrictiva, sincerament, i l'únic que es pretenia era ampliar aquest àmbit.

Clar, nosaltres pensam que segurament farem més amb la defensa i penetració de l'ús social de la nostra llengua, a través de la televisió autonòmica, a partir del gener de l'any que ve, que no s'hagi fet mai en aquesta terra. Per tant, clar, estam a un moment molt inicial d'aquesta legislatura, i ara és molt fàcil fer prejudicis, jo cada dia estic sotmès a ells, sobretot a l'àrea educativa, on hi ha tantes demandes i tantes coses per a fer, que qualcú podia haver fet fins al moment i no ha fet. I en aquest tema també passa un poquet el mateix, veurem al final qui tindrà o no raó.

I respecte del tema de les modalitats, jo li accept tot el que diu menys una qüestió: miri, jo que, a més, som un poc pagès d'origens, per tant un poc de poble i, a més, som casat també a fora vila i ja m'he fet un poc gran, me cregui que som ben conscient de la innombrable quantitat de paraules i expressions que es perden, almenys a Mallorca que és el que jo conec, segur que vostè a Menorca, que també no és cap nin, també me podria dir, no, aquelles paraules ja no s'empren; a Eivissa segur que també passaria qualque cosa similar. El deteriorament d'aquest patrimoni cultural i d'aquest gran valor, doncs és un fet evident; jo li podria encara de memòria dir paraules que alguns dels diputats més joves per ventura no han sentit a dir mai, paraules relacionades amb activitats més pageses o de la ruralia o expressions col·loquials que s'han anat emprant a través del temps i la pretensió, evidentment, jo no sé si ha fet molt o poc el departament de filologia catalana, sincerament, no estic segur que hagi fet molt perquè els resultats, fins on jo sé, no són molt encoratjadors. La pretensió de l'Institut és editar productes, crear elements en suport audiovisual, com sigui, que tinguin la vocació de preservar aquest fet cultural; però no de posar-lo en contradicció que hem de tenir la tendència a un llenguatge culte, naturalment, sobretot quan parlem a nivell informatiu, a nivell administratiu i no un llenguatge propi dels pagesos, efectivament, això és una obvietat.

Però una cosa no lleva l'altra, jo crec que hi ha moltíssimes expressions del camp, moltíssimes expressions del món rural, moltíssimes expressions de ciutat, de ciutat de Palma, per exemple, que sincerament, jo he vist desaparèixer i he vist sortir de l'ús social i me disgusta que aquest patrimoni cultural sigui ja patrimoni de molt poca gent, i que sigui un codi en el que ja es pot entendre de cada vegada menys gent. Això me preocupa i l'objectiu és defensar, fer valer, ressaltar l'existència, però això no és posar-ho en contradicció amb cap autoritat científica de caràcter lingüístic i no és posar-ho en dubte ni pretendre que no s'intenti una unitat respecte d'un llenguatge culte, que és segurament necessari.

I acab, segur que m'he deixat algunes coses, però també tenia la vocació de no allargar-me més del que era raonable, Sra. Presidenta, acab dient que jo, tot i que veig que molts d'aquests punts doncs no poden tenir el seu suport, però també veig portes obertes cap a coses que podríem intentar entre tots impulsar i estic segur que trobarem els camins perquè així sigui.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Conseller. En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Riudavets, per un temps màxim de cinc minuts.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Sí, faré un repàs, punt per punt, de les coses que ens ha dit el Sr. Conseller. Respecte a això del nivell C, jo crec que aquí partim de dues visions diferents. Deixam ara a part el que fan a Catalunya, vostè ho ha deixat, també ho deixaré jo ara; a veure, l'argumentació quant a l'homologació no ha de ser el nivell d'hores que hagin estudiat, sinó la capacitació que surten quan han estudiat aquest nivell d'hores; per saber-ho és senzill, durant dos anys es va fer un estudi per saber-ho i es va fer aquell decret, equiparant el que aquest estudi havia donat, que era el nivell que sortia. Per molt que vostès vulguin, que jo també voldria que sortissin súper preparats, doncs no hi surten, per tant, el que hauríem de fer és anar equiparant al llarg dels anys fins arribar a aconseguir el que vostès volen implicar ara a tot i que suposarà una defallida, una baixada dels nivells de coneixements per adquirir el nivell C. Per tant, jo pretenc que això era un objectiu més endavant, després dels estudis i amb una implantació progressiva. I açò era el que hagués estat, i vostè diu, ha acabat la seva intervenció dient que hi ha portes obertes, home, és que hi havia aquesta porta oberta des d'un principi, perquè la mateixa ordre preveia una progressivitat per a l'equiparació. Açò en aquest sentit.

Bé, no li parlaré del primer ensenyament, esper que ens n'informarà quan sigui el moment, de la manera, ho debatrem quan sigui, de com ho faran, açò que la lectoescriptura es pugui fer en castellà, vull dir, no hi entraré més si està en converses amb els sindicats. Estic confiat que els sindicats tendran també aquesta cosa clara.

Comunicacions. No és de laboratori, Sr. Conseller, el que jo he fet, jo he llegit el que posa la llei i el que posa la llei és que se'ls entregará als que ho demanin; perquè no és el mateix que els centres prèviament demanin, no ho fa cap administració de dir en què vols que t'arribi; t'arriba en català, i si després dius que ho vols en castellà, t'ho donen en castellà. I a més, és que així, d'aquesta manera, vostès obvien, lleven d'enmig una eina preciosa per a una de les obligacions que té tot govern en aquestes illes, que és l'augment de la llengua. Perquè jo som mestre, molts de pares que la primera vegada no ho entenen, la segona ja ho entenen, la tercera ho entenem perquè el fill els ho explica. I per què hem de crear aquesta disfunció? Qui ho demani, li seria tan fàcil a vostè com enviar una circular als centres i dir: els record que qui ho demani en castellà li heu de donar en castellà, però no importa fer una normativa que digui que els centres a l'hora de matricular hauran de demanar. És simplement que ja hem d'anar a la realitat de les coses i la realitat és aquesta, perquè les comunicacions han de ser en català per llei i també són una eina de normalització lingüística que no es pot despreciar.

El 50%. Li he dit també que el diu el "daixò" és que s'ha de cercar el consens més ampli possible de la majoria dels pares. Tants de desastres hi ha hagut en els centres, protestes? Per què? Perquè ja s'havia cercat el consens abans de la votació, se cercava el consens dels centres i s'augmentava, i jo he viscut els processos, a més del 50% amb el consens de la majoria de

pares. Després es concretava amb una votació en el Consell Escolar.

M'ha fet un incís sobre televisió autònoma i me diu que faran més amb la televisió autònoma. Estic d'acord, una televisió autònoma en català pot fer molt, jo li confès que a nosaltres ens hagués agradat posar la televisió autònoma molt abans.

Quant al que m'ha dit de la pèrdua de modismes, paraules i fórmules, estic totalment d'acord que no s'han de perdre; no, no, esperi, Sr. Conseller, jo també som de poble, i parl un llenguatge ben planer i me sap molt de greu, a veure vostè ha parlat que era casat, jo som casat amb una dona de poble i tenc una filla de cinc anys que perd les paraules pròpies de tota la vida, però sap per què les perd? A jo no me diu maduixa o una paraula catalana, no, a jo me diu *fresa*. No, sí, sí, sí, i cada vegada més els al·lots empren castellanismes, això és la realitat, això és la realitat de tots els centres; juguen al carrer i juguen en castellà, per tant no vegem fantasmes on no n'hi ha. No és el departament de filologia que empri fórmules catalanes del Principat, és simplement que la castellanitat avança i ens menja la llengua. Açò és la realitat i no ens hem d'enganyar.

Ara bé, i a més, agafi una altra cosa, vagi als centres i els demani com fan les classes; doncs, apliquen la gramàtica de Borja Moll, les fórmules de Borja Moll, els modismes de Borja Moll i tots els centres estan ben preocupats, molt preocupats per recuperar la nostra llengua. I si algun al·lot empra algunes paraules del català del Principat no serà pels centres escolars, serà per TV3 que l'escolten molt i a mi em sembla una eina bona i escoltar TV3 i aprendre una paraula catalana i veure Telecinco, amb allò que fan i aprendre paraules castellanès, què vol que li digui? Preferesc les paraules de la meua llengua pròpia. I ja està.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Diputat. En torn de contrarèplica té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Sí també procuraré ser breu i emprar el to amable que ha emprat el diputat. Però clar, jo hi ha coses en les que no hi estic d'acord. Li puc acceptar la subtilesa que vostè em diu que en principi s'ha de vehicular en català i advertir a qui ho vulgui en castellà es farà en castellà. A mi com que la distància entre una cosa i l'altra no és tanta no m'importa que es faci així, sincerament. L'objectiu quin és? Que no passi el que passa ara, és que el que passa ara és *Trágala*, és una paraula castellana, no sé com es diu en català. *Trágala*, és a dir, vostè ho té aquí en català i si no li agrada s'ho menja igual, perquè no té dret a triar i no té dret a opinar.

I com vaig posar l'exemple l'altra dia i el torn posar avui, o ja l'he posat abans no me'n record, si no ho entén vengui al centre que nosaltres li ho traduirem. És a dir, una impertinència i una falta de respecte a aquella persona. Això és el que passa avui i això és el que no ha de passar. Que vostè diu és que enlloc de deixar-los triar allò que hem de fer és simplement dir

que qui vulgui rebre-ho en castellà ho manifesti, idè no em sembla malament. Jo crec que l'objectiu és que es respecti aquest dret, l'objectiu no és que la gent es senti obligada per ventura a passar-ser al castellà, no, no s'equivoqui, jo li accept aquest plantejament, en altres coses que ha dit no hi estic tan d'acord. Allò que és sobretot el consens dels pares, segur que a Menorca es produïa, però jo li podria posar molts d'exemples allà on no hi havia aquest consens, era l'opinió dels pares que estaven en el consell escolar, això ha passat així de vegades. Jo no sé a Menorca si ha passat alguna vegada, o a Mallorca per suposat que sí i tenim nombrosos exemples. I creim que una cosa tan rellevant i ja que es tracta de cercar el consens, quina millor manera de trobar el consens que escoltar l'opinió de tothom, sincerament li ho dic.

I després hi ha una cosa allà on jo hi percep certa contradicció i és tot el tema de les modalitats i... Resulta que mai hi havia hagut tanta obligació a l'escola de conèixer la nostra llengua, mai hi havia hagut tanta obligació de tenir formació, com a mínim un 50%, en la nostra llengua. Però vostè coincideix amb mi que el fet és que les paraules que nosaltres hem emprat sempre, que estan pel que es veu súper defensades pel Departament de Filologia Catalana, el fet real és que aquestes paraules es perden i no s'empren. Bé, jo hi veig una certa contradicció, per molta penetració que hi hagi del castellà, alguna penetració hi haurà del català si li donam el 50% de la formació en català, no pareix lògic que aquest fenomen s'hagi produït així, no acaba de ser coherent que això hagi passat així. Jo crec a més, és veritat que en algunes vegades l'exemple serà un castellanisme, però també en moltes altres vegades la penetració de paraules que només s'empren, o que essencialment només s'empren al Principat i no s'empren a les Illes Balears també és un fet i jo crec que això m'ho ha de reconèixer. Podríem posar molts d'exemples. I l'objectiu que es tenia era precisament aquest i que a mi em semblava un objectiu legítim.

Però en fi només volia fer aquestes puntualitzacions. Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Conseller. Per part del Grup Parlamentari Socialista intervé la diputada Sra. Calvo per un temps màxim de 10 minuts.

LA SRA. CALVO I SASTRE:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, en primer lloc volem agrair la seva compareixença aquí per explicar aquestes mesures, ens consta que hi va haver voluntat en el moment en què es varen anunciar de fer una compareixença que no es va poder produir per tràmit parlamentari i volem deixar constància d'això. Però nosaltres creim que per fer una anàlisi i una reflexió al voltant de les mesures que vostè ha anunciat es fa necessari primer de tot fer una fotografia ràpida, un repàs també ràpid dels fets perquè crec que tenen molt a veure amb la situació que vivim, lògicament, i sobretot amb el nostre posicionament.

Creim que des del dia 16 de gener, dia en què vostè va comparèixer amb el portaveu del Govern i va fer l'anunci de les

mesures s'han produït moltes qüestions, molts de fets, moltes actuacions que nosaltres vivim, francament, amb molta preocupació i volem deixar constància d'això. Dia 16 de gener vostè compareix i anuncia les mesures, els mitjans lògicament se'n fan ressò, es produeixen les primeres reaccions polítiques, el nostre partit polític, vostè ho sap, el partit polític que representa aquest grup parlamentari reacciona també manifestant la seva preocupació. Es produeixen les primeres reaccions socials, són molts els sectors que es van afegint, no només el Departament de Filologia Catalana, la Junta Avaluadora de Català amb actuacions, en alguns casos qüestionables, ho hem vist tots, s'hi han afegit organitzacions com és l'Obra Cultural Balear convocant una concentració, apareixen altres reaccions polítiques, vostè ho sap, UM critica fortament les propostes, el Consell de Mallorca aprova una moció instant el Govern a retirar les mesures, que les analitzi i que cerqui el consens. Es produeix el torn incidental, al qual vostè hi ha fet referència i efectivament es produeix una intervenció que intenta aclarir les mesures, un aclariment que per a nosaltres encara és insuficient.

Seguim sense explicar les mesures i arribam al dia d'avui i creim que tampoc hem arribat a tenir la concreció que nosaltres desitjariem. Les reaccions socials no s'han aturat i hem arribat aquí amb 140 manifestos signats per diferents centres, una vaga convocada per dia 10 de març i una situació crispada. Creim que aquests fets no es poden analitzar sense tenir en compte dues coses que són importantíssimes. En primer lloc que aquests fets es produeixen juntament amb altres actuacions cabdals de la política del Govern que provenen d'altres conselleries, però que tenen a veure amb l'ús social de la nostra llengua i m'estic referint a les mesures que s'han posat en marxa des de la Conselleria d'Interior, una d'elles vostè ja sap que vàrem preparar una proposició i vàrem defensar una proposició no de llei des del Grup Parlamentari Socialista referida a l'exoneració del català per a majors de 50 anys, en el qual ja tenim una primera sentència. En segon lloc i coincidint amb els portaveus que m'han precedit, crec que és important també afegir a aquesta conjuntura global quant a l'actuació general del Govern en matèria lingüística el fet de què ens trobam a les portes d'unes eleccions generals i per a nosaltres també i m'explicaré després, entenem que això és un fet important a considerar a l'hora de valorar, no tan el què sinó el com d'aquestes mesures.

Nosaltres creim que tot això forma part de segurament la voluntat d'atendre unes necessitats reals, existents i que formen part de la nostra realitat educativa, però creim que tenia diverses opcions per intentar atendre aquestes demandes, fonamentalment dos camins. Teníem un primer camí que passava primer de tot per seure-se amb els experts científics, però per suposat no exclusivament, amb els representants de la comunitat educativa, amb els sectors queixosos, amb la realitat en la qual ens trobam, amb els tècnics especialistes en el tema, analitzar dades, identificar problemes i cercar solucions. Creim que en definitiva aquest era el camí del consens, des de la voluntat política ferma de la seva conselleria, però en el camí del consens a l'hora de trobar solucions. De fet, avui en diverses ocasions ha fet referència a les multitud de reunions que vostè està duent a terme i que ens alegrem de conèixer-ho i saber-ho amb diferents sectors posteriorment a l'anunci d'aquestes mesures.

Però entenem que vostè va fer una opció per un altre camí, el camí de llançar, ho dic amb tots els meus respectes i disculpi l'expressió, de llançar una patata calenta contra l'opinió pública i d'aprofitar l'avinentesa per a l'hora de concretar les mesures i donar explicacions, creim que per amagar-se al darrera de mals entesos i de suposats mal entenents. Creim que aquest era el camí de la provocació i en certa manera en algun cas crec que és un camí que ens pot dur al camí de la demagògia, del qual n'estic segura que tots dos en volem fugir. Creim que vostè Sr. Conseller ha fet un ús del càrrec com a conseller d'una conselleria tan important un ús irresponsable. Creim que és irresponsable haver aixecat a sectors determinats de la comunitat educativa, haver-los enfrontat i cridar a la rebel·lió. Creim que lluny d'oferir solucions, el vostre credo polític, crec que allò que hem aconseguit és afegir llenya al foc. Creim que ens hem allunyat de la racionalitat que vostè reclamava en els primers minuts de la seva intervenció i que estam en un moment de clara irracionalitat i de gran dificultat social per poder reflexionar d'una manera calmada, malgrat avui ho pugem fer aquí i de la qual cosa també ens n'alegram.

Creim que des del Grup Parlamentari Socialista hem estat obert, ens hem ofert, ho vàrem fer quan defensar i vostè ho sap, estic segura que així li consta, quan vàrem defensar la proposició no de llei respecte les mesures que exoneraven el català als majors de 50 anys. Ens hem ofert per revisar les proves de català. Sempre hem estat oberts per trobar solucions especials per a col·lectius amb necessitats especials, per analitzar la realitat, per identificar els problemes, per cercar solucions a aquests problemes. Però sempre cercar solucions accentuant els punts de trobada entre les diferents maneres de percebre aquesta realitat i sobretot, cercant els punts de trobada entre tots els membres de la comunitat educativa. Creim que vostè s'ha allunyat d'aquest camí que el que ha cercat, sobretot en la nostra opinió, és accentuar les desavinences, entenem que en alguns casos magnificar les dificultats i en uns altres remetre contra determinats sectors de la població amb opinions més radicals i per suposat contràries a la línia política que vostè defensa lògicament.

Hi ha un tema que vull mencionar i que em preocupa personalment, ho dic amb tristesa i contundència, també crec que ha estat irresponsable a l'hora d'avaluar la imatge de la Universitat de les Illes Balears i no ho dic només pel Departament de Filologia Catalana, ho dic i vostè ho sap perfectament perquè és una persona molt més experimentada que jo políticament i perquè a més és una persona que afirma i sap, em consta, com és la vida universitària. Vostè toca saber i molt bé que amb les seves afirmacions vostè està, en gran part, devaluant una imatge general de la Universitat, d'una institució i li diré per què. Quan surten afirmacions recollides en els mitjans de comunicació es generen estats d'opinió que vostè avui, com hem pogut comprovar anteriorment també en fa ús per suposat, de les declaracions que feim tots, de les declaracions que pot arribar a fer vostè també ha de ser conscient sobre la institució acadèmica es generen estats d'opinió que creim i li ho dic com a opinió particular, devaluen la institució acadèmica i això creim que és imperdonable políticament i accentua més el nivell d'irresponsabilitat a l'hora d'abordar aquest tema.

Creim que la situació en matèria educativa a la nostra comunitat autònoma és francament delicada i vostè també ho sap i ho hem discutit en diverses ocasions. La manca de recursos i infraestructures és sagnant, el professorat de les nostres aules ha de respondre demandes que són difícils, etcètera. Ens trobam en un moment crucial en el procés de desplegament d'una llei nova, la Llei de Qualitat de l'Educació i vostè necessita tota la complicitat dels professionals, dels pares i mares de la comunitat educativa per treure aquest projecte endavant. Crec que vostè per fer tot això necessita assossec, calma i tranquil·litat, necessitat cultivar els espais de diàleg i de trobada per fer front als reptes que té davant, per atendre les necessitats educatives de les nostres famílies i als problemes que es produeixen per fer complir la llei, efectivament.

Des del Grup Parlamentari Socialista agrairíem que deixéssim de fer declaracions d'intencions i que ens expliqui què pensa fer, ja ho hem dit, ho hem vist ara en el conjunt de les mesures, però sobretot, com pensa fer-ho tècnicament perquè és absolutament imprescindible acompanyar aquestes mesures anunciades de la seva planificació tècnica per a la seva implantació. És l'única manera, entenem nosaltres, que vostè pot validar la solidesa dels objectius als quals vostè vol arribar. Ens agradaria que ens ho expliqués en forma de proposició no de llei, de decret, d'ordre, d'esborrany, és a dir, per escrit, ens agradaria saber la previsió tècnica, ja sé que no serà avui, em consta després de la intervenció, ens agradaria per poder-ho estudiar amb deteniment. Des del Grup Parlamentari Socialista estam segurs que podrem arribar a trobar punts d'encontre, però mentre no tinguem la certesa de saber de què parlam volem mantenir les nostres reserves.

Hi ha un tema que m'ha inquietat profundament i vostè n'ha fet referència dues vegades en la seva intervenció, és molt important per prendre decisions en matèria lingüística, una matèria de gran sensibilitat social, és important poder disposar d'informació, com també ho quan un es pronuncia. M'agradaria que ens clarifiqués, si és possible, aquella expressió que ha fet servir fins un jo sé, segurament li consta, és a dir, m'agradaria que ens podés proporcionar les dades, l'anàlisi de la realitat, la constatació de la situació si vostè disposa d'ella. Em referesc a aquestes dues ocasions que vostè ha parlat de: "fins on jo sé"...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Diputada, li agrairia que vagi acabant.

LA SRA. CALVO I SASTRE:

Sí, és una pregunta i amb això acabaria.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Diputada. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Sí potser que hagi emprat l'expressió "fins on jo sé", però com que no me'n record exactament de quines qüestions, després si vol a la rèplica m'ho diu i jo intentaré, no me'n record, però vaja és una expressió que jo empr molt i té un caràcter cautelar naturalment i condicional, vostè sap la quantitat de vides que ha salvat l'ús del condicional, no és veritat? Vides polítiques vull dir.

Escolti hi ha hagut una gran mobilització de l'opinió que vostè cita un *pull* de persones i de grups que tenen d'ells un caràcter interfamiliar que a mi m'ha arribat a sorprendre. Un arriba a plantejar-se, molt bé d'acord, la JAC, l'Obra Cultural Balear, el Departament..., bé quan comences a entrellaçar familiarment, ho dic amb tota la senzillesa i rigor i no es tracta de parlar de ningú en concret, és a dir, al final només a efectes acumulatius de persones per ventura no és tanta gent, per ventura aquesta és una mobilització més restringida i que té un caràcter més, ho dic amb tot el meu respecte, *mesa-camilla*, no sé com es diu en català, de conversa un poc familiar per emprar una paraula que s'entengui. Ho dic amb tots els meus respectes, però un acaba tenint aquesta percepció que hi ha alguna cosa d'això, no tot evidentment, però alguna cosa d'això.

Clar, hi ha 140 manifestes de centres. Però jo li he de dir una cosa, els he llegit tots i sincerament un arriba a la conclusió de què no es sap explicar o no s'explica bé perquè cap d'aquests 140 manifestes, cap i els he llegit tots, les hem llegit tots millor dit, no els he llegit tots jo, però n'he llegit molts perquè a més els han publicat als diaris i ho he llegit als diaris. Per tant, molts parteixen de coses que no són realitat, és a dir, que jo no ho he dit i que no es correspon en allò que jo els estic explicant a vostès i segurament les meves dificultats de transmetre amb claredat les idees hauran de millorar amb el temps i hauré d'intentar explicar-me millor perquè tothom em pugui entendre. Però moltes de les coses que figuren en aquests manifestes, per exemple la instauració de dues línies una en castellà i una en català, això surt a més de la meitat dels manifestes d'institut que ens han arribat i això és una absoluta falsedat, no ho hem dit mai enlloc, ni ningú del meu departament. Per tant, em sorprèn que això hagi obtingut carta de naturalesa dins l'opinió dels instituts. Serà que algú els conta mentides molt grans, però si s'han atès a allò que jo he dit és impossible que hagin fet aquest tipus de declaracions o de comentaris.

Em diu que hi ha una vaga dia 10, jo esper que no es produeixi, però en tot cas avui per avui en aquestes hores no està convocada per cap sindicat, que jo sàpiga. Per tant, sincerament crec que hi ha un fons de certa legitimitat i naturalment tothom té dret a fer el que vulgui i a protestar el que vulgui i molt més 3 dies abans de les eleccions generals, que no és mal moment si parlam d'electoralisme i de provocació, no és mal moment. Per tant, no ho sé...

Respecte aquesta sentència que ha sorgit d'una acció del Govern. Està recorreguda i jo no em pronunciaré sobre això, tenc la meva pròpia opinió, tenc la meva pròpia opinió sobre aquest decret i en aquest moment el Govern l'ha recorregut i les instàncies superiors ja determinaran.

Vostè em diu que jo tenia... em planteja com un que arriba a dos camins i pot triar el camí bo i el dolent... Escolti, estic fent una interpretació d'allò que vostè ha explicat. Jo podria

haver triat dos camins, ho ha dit, el de la virtut i el del pecat. Bé, el de la virtut era parlar amb els sectors, tècnics i especialistes i el del pecat una patata calenta davant l'opinió pública, provocació, demagògia, irresponsabilitat, no racionalitat. I naturalment aquest és el camí que jo he escollit i no he escollit el camí de l'anàlisi rigorós, tècnic, etcètera. En fi, li vull dir que aquestes mesures que volem llançar i llançarem no són fruit de la improvisació, ni de què el conseller un dia s'aixeca i digui, ara hem de fer complir no sé què, idò toquem la campana i la gent es reuneixi. Això no funciona així, vostè quan tengui ocasió de dirigir un departament d'aquestes característiques, que la tindrà segur, esper que en un futur molt llunyà, però segur que la tindrà i veurà que la presa de decisions és difícil i complicada i que darrera aquestes qüestions que la gent pensa que és molt simple, idò hi ha una gran feina tècnica perquè naturalment la Conselleria d'Educació i Cultural el 99,9% de gent que hi ha són tècnics i especialistes que es dediquen a elaborar projectes i avaluar propostes. És a dir, no es tracta de què un digui ho farem així. Jo voldria sortir un poc al pas de què jo hagi anat pel camí de provocar l'opinió pública des de la demagògia.

Després hi ha una altra cosa i que per motius que vostè coneix molt bé, per ventura m'ha molestat especialment i és que jo m'estigui dedicant a devaluar la imatge del conjunt de la Universitat. Vostès ho saben, jo tenc vincles personals molt pròxims i molts forts amb la Universitat i res més enllà que no vulgui la seva promoció, el seu progrés i la seva millora dia a dia i aquest Govern està embarcat en l'elaboració d'un pla d'infraestructures, que està madur, no està verd, però que suposarà el compliment de les grans reivindicacions materials de la nostra universitat, aconseguir la construcció dels recursos que ara mateix falten d'una forma molt evident. Per tant, jo no puc participar en aquesta idea. I respecte a què es generen estats d'opinió de devaluació de la Universitat, jo li voldria sortir al pas en el sentit de què nosaltres vàrem llançar una sèrie de propostes molt concretes, molt clares i la resposta per part de determinats sectors de la Universitat, clar jo sempre he intentant referir-me específicament als sectors que s'han ficat amb la política que jo faig i no em veurà que hagi opinat, com he dit abans, del departament de llengües mortes, o del departament de botànica o qualsevol altre departament.

Opín del departament que fa un comunicat, que jo tenc per aquí, però que no llegiré, allà on es fa un judici absolutament i clarament polític al Govern de les Illes Balears. No lingüístic, polític perquè s'empren expressions i es diuen coses que tenen un marcat posicionament polític, contrari a l'acció de Govern. I això com que està aquí ho podem discutir totes les vegades que vulguem, però vostè convindrà amb mi que té un contingut manifestament (...) política, no de puntualització, que també podria haver estat un altre camí. També el Departament de Filologia Catalana tenia dos camins quan es va trobar davant aquesta qüestió, el del bé i el del mal, no és veritat? Podria haver fet el bé i era cridar al conseller i dir-li: "conseller, hauríem de tenir una reunió perquè això que ha dit no ho acabam de veure clar", o fins i tot enviar-me un telegrama: "tremenda situació, necessitam xerrar amb vostè demà matí mateix", o fer un manifest i dir: "escolti, li feim una sèrie d'advertiments científics i tal... que són aquestes". No va escollir aquest camí, va escollir el camí del mal i que és també el de l'enfrontament directe i clar i amb un fons de politització

innegable i evident. I jo amb això naturalment no hi estic d'acord, com no hi estaria vostè si fos la consellera d'Educació perquè naturalment cap departament de la Universitat ha de marcar ni dirigir la política de l'acció de Govern que té la legitimitat en aquest Parlament. Això és una cosa que és òbvia.

I naturalment ens trobam en un procés ara molt complex allà on necessitam moltes complicitats, el desenvolupament de la LOCE, allà on per cert s'ha de dit tot, estam a punt de treure contra tot pronòstic d'un tema que ja tothom havia opinat, l'ordre de matèries aplicant la LOCE i resulta que el català seguirà tenint les mateixes hores i no retrocedeix ni un minut, ni un minut. És a dir, el terrible i tremend Govern del Partit Popular no llevarà ni un minut d'ensenyament en català, malgrat la LOCE l'obliga a ampliar altres matèries, la qual cosa estam fent a través dels itineraris amb moltíssima dificultat la composició dels horaris per al curs que ve allà on es respecte completament en aquest (...)

Per tant, jo agraeisc tot allò que vostè ha dit, tot i que no estic d'acord en moltes de les coses, que digui que hi pot haver punts d'encontre i que digui que hi pot haver punts de negociació perquè estic segur que això és una cosa que es pot substanciar.

Em demana calma assossec, calma i tranquil·litat. Jo li he de dir que efectivament quan un ja és massa vell per ventura li sobra la calma i la tranquil·litat i estic absolutament tranquil amb tota aquesta qüestió, però vostè no es pot fer la idea de fins a quin punt, estic absolutament tranquil, crec que tenim el suport d'una ampla majoria de l'opinió pública, em cregui el que li dic. Tenc el suport absolut del Grup Parlamentari Popular, només falta que ara quan intervenguin m'ho retirin, però fins a dia d'avui que jo sàpiga tenc el suport del Grup Popular i del President del Govern autonòmic. Per tant, em trob completament tranquil.

Nosaltres sobre aquests temes que vostè em demana finalment, com fan comptes desenvolupar totes aquestes qüestions? Moltes d'elles són tan senzilles com la que suscitava el Sr. Riudavets respecte de quina manera se li he de dir a la gent si té dret a rebre una documentació a l'altra, idò a través d'una circular, amb els termes que puguem pactar fins i tot, perquè em cregui que la vocació d'aquestes idees no és que la gent s'esborri del català i es passi al castellà, és simplement garantir uns drets que en aquest moments no es produeixen. Algunes altres són més complexes i naturalment necessiten una definició més a fons. Respecte a l'article 18 de la Llei de Normalització, he dit que estam amb una negociació amb el sindicat majoritari i que en aquests moments encara s'hi està treballant.

Respecte altres qüestions com l'Institut d'Estudis Baleàrics, li anunciï una pròxima explicació dins aquesta cambra d'una reestructuració global de l'Institut d'Estudis Baleàrics que va més enllà del fet lingüístic i que contempla altres qüestions que no tenen res a veure exactament amb la llengua i que tenen a veure amb la reestructuració del suport a les acadèmies d'art, els ateneus, una sèrie d'institucions de les Illes Balears que en aquest moment necessiten un suport econòmic i operatiu que no tenen i que vénen demanant. I bé, intentem vertebrar tot això i ho intentarem vertebrar a través de l'Institut d'Estudis Baleàrics

i també el tema, com li deia abans, de la potenciació de les modalitats que creim que s'han d'impulsar.

Per tant, em cregui que si s'ha aconseguit l'objectiu d'anar a un debat allà on allò que s'ha percebut és demagògia i enfrontament, idò no s'ha aconseguit l'objectiu que es perseguia, això jo li ho reconec. L'objectiu que es perseguia era fer que es complís la llei en determinats aspectes, que es reconeguessin determinats drets que creim que s'havien de reconèixer, que s'impulssessin les modalitats de la nostra llengua que creim que s'havien d'impulsar. Per tant, l'objectiu crec que era benèfic. Que realment això ha suscitat el disgust a determinats sectors, això és un poc inevitable com ho és que determinades persones i agrupacions es posicionin permanentment en contra d'allò que fa el Govern balear en qualsevol matèria. Miri que era fàcil avui amb el tema de l'Institut Ramon Llull posar-se al costat del Govern balear, miri que era fàcil, només havíem de rematar de cap, només havíem de tirar el penal, idò s'han posat de la part, la majoria de vostès per cert, o els portaveus dels seus grups no ho vull personalitzar amb ningú, s'han posat de la part que ha acabat rectificat per altra banda i que estava equivocada.

Per tant, algunes vegades també demandaria certa lleialtat institucional, és a dir, si resulta que Catalunya actua d'una manera inadequada respecte el Govern de les Illes Balears, un espera que els grups parlamentaris que encara que no estiguin en el Govern donin un cert suport al Govern, almanco a nivell institucional i la resposta que ha arribat no ha estat aquesta, ha estat la de "manca de lleialtat del Govern balear". El que passa és que aquesta vegada això ha sortit malament perquè el portaveu del Govern de Catalunya s'ha disculpat adequadament per aquesta qüestió i el tema ha quedat resolt. Però mira que ho tenien fàcil en aquest cas i no han estat al costat del Govern balear i jo demanaria també l'existència d'una certa lleialtat institucional en la que jo puc acceptar tenir alguna culpa de què no existeixi. És a dir, en el futur intentem crear un clima allà on pugui existir aquesta reciprocitat dins una lleialtat global en temes del Govern de les Illes Balears, de l'Estat autonòmic i de la part que li pertoca d'aquest estat a les Illes Balears.

Per tant, jo recollint la seva darrera intenció que és molt amable de parlar, acab aquesta intervenció i ja en la rèplica entraré en més detalls.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Conseller. En torn de rèplica té la paraula la Sra. Calvo per un temps màxim de 5 minuts.

LA SRA. CALVO I SASTRE:

Gràcies, Sra. Presidenta. Baixaré el micròfon, crec que era allò que m'intentava dir abans respecte a intensitat de les paraules. Efectivament nosaltres demanam consens, i demanàvem, ho dic perquè com que el conseller ha acabat amb les meves paraules, demanàvem una explicació o un nivell més de concreció quan vostès la tinguin, per poder posicionar-nos amb més claredat davant les distintes propostes de les mesures.

Seguim mantenint seriosos dubtes, alguns ja s'han comentat entre els portaveus que m'han precedit respecte d'aquestes

mesures. Em sembla important destacar la necessitat de tenir aquesta garantia a què vostè s'ha referit en diverses ocasions a no tendir cap a dues línies, i ho dic perquè també és ver que vostè ha fet també declaracions en aquest sentit, afirmant que primer esperarien a veure quina és la demanda quant a l'hora de la selecció, a l'hora de triar el castellà o el català com a llengua en primer lloc de lectoescriptura, i un cop sapiguessin quina era la demanda veure després si es podien fer grups o no en una aula. Clar, quan ens movem en aquest grau d'extracció sempre tendim a tenir una certa cautela a l'hora de valorar la contundència de les mesures.

Creim que, a més, totes aquestes mesures, en alguns casos, no totes, però en alguns casos, hauran d'anar acompanyades d'importants modificacions legals. Sí, crec que haurem de revisar en alguns casos, si les volem fer amb contundència, algunes qüestions legals, i per això creim necessari que el més aviat possible es pugui produir aquesta concreció. Nosaltres creim i valoram que la interpretació que es fa amb aquests anuncis, insistesc, encara poc concrets, és una interpretació, al nostre parer, pot ser en alguns casos, restrictiva de la Llei de normalització lingüística, i ens agradaria que això no fos la percepció final de les mesures quan tenguéssim la proposta concretada.

Finalment, li volia comentar també que, per suposat, i vostè ho sap beníssim, però té una gran habilitat i li reconec per fer ús de les paraules dels altres, quan jo li reclamava calma i tranquil·litat i, a més, ho trob legítim, me referia, afegint un adjectiu, que jo crec que és important que el tinguem present, assossec, calma i tranquil·litat social, perquè governam per a tothom, per als que pensen com nosaltres i els que no, per això era assossec, calma i tranquil·litat. No dubt, en absolut, ni de la seva calma, ni de la seva tranquil·litat, ni de la seva templança a l'hora de treure endavant el projecte.

I finalment, respecte dels camins, i me permetrà que acabi amb una ironia, potser només era una provocació perquè es vagi entrenant, són vostès que el camí del bé i del mal a més l'avaluaran, amb caràcter d'obligatorietat, en el contingut de la religió com a assignatura obligatòria a les nostres aules. Res més enfora de la meua intenció, ni personal ni del meu grup parlamentari, de jutjar en termes de pecat l'actuació de la seva conselleria.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Diputada. En torn de contrarèplica té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Sí, no, efectivament, aquesta és una qüestió, lògicament, que funciona segons demanda; evidentment, si ningú es planteja pretendre que la primera iniciació a la lectura i escriptura sigui en castellà, no existeix el problema; però això no vol dir que no existeixi el dret que qualcú pugui reivindicar això que és una norma. Aquesta és la qüestió, naturalment això implica una feines tècniques i normatives que s'estan elaborant

i que s'hi està fent feina, però que tenen aquest objectiu. I no tenen l'objectiu de patrocinar i de potenciar que això succeeixi així, és un poc també el que deia el Sr. Riudavets en allò relatiu a la Llei de procediment administratiu, jo no tenc cap interès, ni el Partit Popular en el seu conjunt, té cap interès a patrocinar, o almenys majoritàriament no hi ha aquest interès, a patrocinar que la gent pugui tenir una línia única en castellà, perquè això no es produirà mentre jo sigui el conseller d'Educació. Per tant, cosa distinta és que aquest inici i a l'escriptura i a la lectura es pugui fer en la llengua que triï, però això no l'eximeix del conjunt de la formació en bilingüe, en 50% com a mínim en català i castellà, no és ver? Això és essencialment així, llavors tècnicament veurem com s'ha de posar en marxa i tal. Bé, jo crec que dins una mateixa aula poden conuiu dos grups de llegir, altres experiències, de fet avui tenim grups dins aules, en fi, jo avui mateix he estat a escoles avui de matí on hi ha grups junts dins, cursos diferents dins la mateixa aula; és a dir, tenim la situació que tenim també, i això també val la pena no perdre-ho de vista. Per tant, estam en aquest sentit, fent feina normativament i veurem com ho hem d'explicar.

Vostè es referia, i jo l'he malinterpretada quan parla d'assossec, calma, no a la meva persona, sinó a la calma social; però li puc assegurar que el fàcil és no fer res. Me cregui que no hi ha res tan agraït com l'*estatus quo*, no hi ha res tan agraït com que res canviï i això, me cregui que això és així; és a dir, el fàcil és *pasa la vida*; vostè arriba a una conselleria, qui dies passa anys empeny, que diuen en mallorquí, i va passant i procura no tenir conflictes amb ningú i pot ser que qui no faci res mai sigui, fins i tot, de cara al públic un triomfador, en el sentit que bé, no fa res, gestiona, administra, però no es canvia res, no es modifica res, bé, jo me reconec en aquest sentit, doncs, no còmode, en una situació d'estar a una conselleria per fer el mateix que feia el meu antecessor, sincerament li dic -que respect moltíssim, a més, i que no és ara el moment de jutjar-lo. Jo faig el que crec que he de fer i fer el que crec que he de fer implica prendre decisions que no són còmodes segurament per a mi, el primer de tots, segurament per a mi i per als meus col·laboradors, però que creim, convençudament, argumentalment, racionalment, amb un suport polític ampli que creim que s'han de dur a terme.

Bé, i respecte al darrer comentari un poquet en broma que vostè me fa, també li he de dir que la religió no és exactament obligatòria en aquests moments, és optativa respecte a la història de les religions. I jo crec que vostè pot demanar que s'ensenyi budisme i qualsevol altra religió, i judaisme i el que sigui, i de totes formes, vostè sap que a nosaltres només ens guia evangèlicament que el bé triomfi per damunt del mal, per tant, amb aquesta voluntat acab aquesta intervenció.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Conseller. Pel Grup Parlamentari Popular intervé el diputat, Sr. Gornés, per un temps màxim de deu minuts.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Sí, gràcies, Sra. Presidenta. No exhauriré en absolut el temps que me concedeix, però sí que vull aprofitar per fer una

sèrie de precisions i puntualitzacions a algunes de les coses que s'han dit aquí, sense ànim d'entrar a debat, com és evident. El primer de tot, volem agrair al conseller que hagi mantingut aquesta compareixença, que no per reiterada quant als arguments que s'han exposat en aquesta comissió ha estat manco profitosa al meu entendre. Valoram enormement la claredat de l'exposició, una vegada més, del conseller, i la veritat és que dic claredat de l'exposició, perquè també vull dir que no s'amaga res, i una cosa sabuda, per reiterada vol dir que no està en absolut amagada. És a dir que aquestes iniciatives que es pretenen desplegar des de la Conselleria d'Educació, com ha dit vostè, no neixen de la improvisació, sinó que neixen d'idees i de projectes llargament meditats i estudiats, moltes d'elles plasmades amb total claredat i amb total precisió en el programa electoral amb el qual vàrem concórrer a les eleccions del 2003 i dels quals en vàrem fer bandera profusament durant la campanya electoral.

Volem agrair també el seu to al llarg de tota aquesta polèmica, no només en el si d'aquesta comissió sinó també a les diferents declaracions públiques que s'han anat produint al llarg dels darrers dies. Jo entenc que és difícil moltes vegades mantenir la fermesa davant segons quins tipus de desqualificacions, atacs personals cap a vostè directament i cap a alguns dels alts càrrecs que treballen a la seva conselleria, i quedí aquí palès el suport total i absolut del Grup Popular a la seva gestió i a la gestió dels alts càrrecs que treballen amb vostè. Crec que no afavoreixen aquestes actituds respecte cap a precisament el que es pretén defensar, que és la llengua catalana; evidentment tota opinió és respectable, però nosaltres entenem que sí que hi ha opinions que crispen l'ambient i no vull entrar a reiterar alguns dels plantejaments que ja ha dit vostè i d'altres. Però crec que sí que queda molt clara quina és la foto *finish* d'aquests sectors que sí normalment crispen i quin és objectivament la intenció d'aquestes postures.

Té raó, per tant, quan diu que el conflicte no interessa a ningú, al Partit Popular tampoc. Ens interessa millorar el nostre sistema educatiu i per açò es desenvolupen les iniciatives adients, iniciatives que vull reiterar aquí que no s'improvisen, no neixen d'un dia per l'altre, i jo crec que fa bé a planificar tot aquest grapat d'iniciatives, no només dins l'àmbit de la llengua, sinó a totes les altres àrees que la seva conselleria gestiona, perquè quatre anys, Sr. Conseller, i vostè ho sap molt bé, passen molt de veres, i el que no s'iniciï ja difícilment es podrà concretar d'aquí dos o tres anys.

Al Grup Popular, he de dir que ens pareix que amb aquestes iniciatives ens avalen diferents principis, l'ideològic, ha quedat perfectament palès; el marc legal, que és molt important tenir-ho en compte, de respecte a les lleis, com no pot ser d'altra forma -per cert, les mateixes lleis que, des de l'any 86 estan vigents, almanco la Llei de normalització lingüística, que jo sàpiga, no s'ha modificat en cap dels seus articles, ni tan sols a l'anterior legislatura governada pel pacte de progrés; per tant, jo entenc que aquest àmbit és respectat per totes les formacions polítiques. Un marc legal, per cert, que, com ha dit vostè, no volen respectar fins i tot candidats d'una determinada formació política, del PSOE, ho vull dir aquí clarament, que obertament varen participar a la manifestació que vostè ha comentat que es va produir a Eivissa, candidats a les llistes electorals al Congrés

i al Senat que comptaven a primera fila amb candidats del PSOE, cosa que ens sorprèn realment.

Nosaltres pensam que és important que les famílies participin i puguin elegir el model lingüístic a l'hora de matricular els seus fills en els centres, pensam que és un dret bàsic i estam contents que es reconegui així.

Volia entrar, Sr. Conseller, a matisar altres qüestions, com per exemple, s'ha fet referència o se l'ha acusat de no saber valorar quina és la realitat cultural de les Illes Balears, però clar, hauriem de saber de quina realitat cultural parlam, la d'un determinat sector, la d'un determinat partit polític o la realitat, en termes generals i objectius que tenim avui en dia a les nostres illes? Jo li vull dir que no hi ha cap partit política, cap formació política que tengui la tutela sobre determinades qüestions, i d'aquesta objectivitat sobre quina és la situació d'un determinat àmbit o aspecte, com pugui ser el de la llengua, evidentment, no la té cap partit, entre ells nosaltres, en canvi sí que la té el bessó de la nostra societat.

Des del nostre grup valoram positivament el canvi d'opinió del PSM quant al reconeixement i a la defensa de les modalitats lingüístiques. Avui ha dit que ho defensa i jo estic molt content, perquè aquest diputat que li parla, els darrers quatre anys, ara no me'n record quantes en vaig presentar, però entre preguntes i iniciatives de vot en aquesta cambra i en aquesta mateixa sala tal vegada les podem comptar en algunes dotzenes, i a totes me van dir que no. I per tant, valor positivament aquest canvi d'actitud del PSM.

Que aquestes iniciatives venen avalades pel sentit comú i per donar solució a una demanda real hi ha moltíssimes proves, però jo sí que vull fer un petit esment: a jo, particularment, afiliats del PSOE, m'han confessat personalment que estan d'acord amb la majoria, amb moltes d'aquestes iniciatives anunciades, i no passi pena que no pens dir els noms, queda perfectament salvaguardada la identitat d'aquestes persones. De qualque forma, agraiem que s'hagi fet evident el posicionament oficial del PSOE, perquè torn a insistir, crec que hi ha un posicionament oficiós del PSOE, tot i que hagi tardat bastants setmanes a fer-se públic i denota aquesta contradicció interna al respecte.

Respecte del paper de la UIB, nosaltres entenem que el que realment devalua una institució acadèmica és que pretengui complir funcions que no li pertocuen, quan s'intenti incidir dins altres camps que no són de la seva estricta competència, tot i respectant les opinions personals dels professors i de les persones que integren la Universitat, però quan s'empra -i ho dic així, literalment- un departament com a ariet contra un govern, doncs nosaltres entenem que açò realment du un mal camí.

Sr. Conseller, ja per acabar, nosaltres entenem que s'ha cercat una excusa per treure la pancarta a la vista d'unes eleccions, realment entenem que és així, és aquesta l'aspiració de l'esquerra, si no té pancarta no se sent realitzada i bé, és una forma de ser com una altra. Però la majoria de la gent de les illes no té aquesta forma de ser, amb tranquil·litat, amb la raó que dóna el sentit comú, l'animam a continuar. Deia vostè abans que vostè escoltava la gent, li deia qualque portaveu que

vostè tal vegada tenia una opinió esbiaixada sobre l'opinió de la gent, i jo li vull recordar que la gent crec que sí que ens escolta, ens escolta i no només ens escolta sinó que ens entén i participa a unes eleccions d'un projecte que ni més ni manco intentam desenvolupar d'una forma coherent i pausada, sense estridències i amb tota naturalitat.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Diputat. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sra. Presidenta. Li agraeisc les seves paraules, Sr. Gornés. Efectivament, vull subratllar només dues o tres idees de les que ha expressat que m'han paregut molt rellevants. No sorgeix de la improvisació res del que passa ni res del que deim, té un suport, naturalment, d'una programació, d'un programa electoral, amb el qual s'ha concorregut a unes eleccions i s'han obtingut uns resultats que han permès que en aquest Parlament es configuràs una majoria legítimament constituïda, amb un govern totalment legítim, que ha d'aplicar aquest programa. Jo, però, vull aprofitar la porta que m'obri per dir que efectivament hi ha moltes altres coses i molts altres projectes; avui, sense anar més enfora, qui els parla ha demanat la seva compareixença davant aquesta mateixa comissió per explicar-los el Pla d'infraestructures escolars que es llançarà pròximament al sector públic de les Illes Balears i, naturalment, els en donaré compte el dia que la Mesa corresponent fixi per poder comparèixer.

Mantenim negociacions obertes amb els sindicats principals; hem arribat a algun acord, com és el pacte d'equiparació del sector concertat, que era una històrica reivindicació que no havia estat possible. Estam treballant molt intensament en un pacte de garantir als interins estabilitat, almenys, durant aquests quatre anys que ens toca governar. Estam en molts de temes que tots són molt rellevants i molt importants i, naturalment, des d'una aplicació basada en el seny, intentam que en el sentit comú, amb l'esma que dèiem, paraula que s'ha perdut, per cert, i que es deia molt a Mallorca, esma -s'empra encara-, es diu poc i s'exercita menys.

I per suposat, des del respecte a la legalitat, naturalment, i per suposat també, Sr. Gornés, des de la percepció d'una realitat cultural de les Illes Balears, que va molt més enllà i que pretén aprofundir més que les simples i limitades i molt respectables manifestacions d'uns o dels altres, sinó que intentam veure la realitat multiforme cultural de les Illes Balears. He d'acabar de totes formes, perquè a més s'ha fet més tard del que seria just, agraint a tots els parlamentaris les seves intervencions, però molt especialment al grup parlamentari que dóna suport al Govern, que és en el que trobam sempre un gran suport.

Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA.

Gràcies, Sr. Conseller. En torn de rèplica? No farà ús del seu torn de rèplica.

Per tant, idò, una vegada esgotat l'ordre del dia d'avui, només queda agrair la presència del Sr. Conseller i dels alts càrrecs que l'acompanyen.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS
